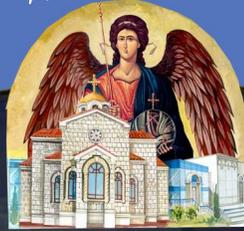

Свети Архангел Михаило

Српска Православна

Црква Ванкувер

БЕЛН АНЂЕО

ГОДИНА 2020

БРОЈ 26

РАДУЈ СЕ НЕПОСТИДНА ЗАШТИТНИЦЕ СВИХ ХРИШЋАНА!

Источник живота у гроб се полаже, певамо на јутрењу у храму. Умире Мати Бесмртнога. Да ли је то могуће? Да ли је то разумно? Да ли се то може схватити? Када се Мати Божија молила Богу пред Успење на Јелеонској Гори, како читамо у Цркви, заједно са Њом клањаше се и свако дрво и слава Господња са неба силазаше. Земљо ликуј и трепери; роде људски уздрхти и радуј се. Венац све твари, најбоља од свих људи, пречаснија од Херувима. Лествица која везује земљу са небом, данас одлази своме Творцу.

Љубављу Божијом створени, а гордошћу својом одбачени од Бога, Христу смо дали Дјеву, тај најлепши дар земље, а дан Успења примамо као залог нашег вечног спасења. На Благовести је било благосиљање твари, јер Христос се Оваплотио и узео обличје човека, а данас, на празник Успења дешава се обожење наше твари, праобраз нашег будућег живота. У Успењу је такође залог васкрсења, јер је у Успењу Пресвете Богородице било и њено васкрсење, како би се истином пројавиле речи псалмопојца, који каже: **Васкрсни Господе на почивалишту својем, Ти и ковчег силе твоје.**

У тај дан анђели један другом казују: **Примите Ону која је родила Спаситеља** и анђели прихватају Свету Дјеву и узносе Њено тело на небо, ка вазнесеном телу Сина Њеног и Бога. Даље црквена песма каже: **анђели са радосћу и трепетом крила својих, покриваху Тело њено и тако га узношаху од земље у небеске обитељи... Анђели, када видеше Успење Пречисте, беху у чуду, како се Дјева од земље пење у небо.**

Владика Јован шумадијски

Бели Анђео Црквено-народни часопис Ц.Ш.О. Св. Арханђела Михаила

Редакција:

Главни и одговорни уредник: протојереј Малиша Миловановић

Дизајн корице: Ненад Штрбац

Светоотачко предање и Катихезе за одрасле: Дара Миловановић и Љиљана Тољевић

Српска историја: Зорица и Љубомир Котур

Сарадници овог броја: Теодора и Анђела Новићевић,
Дариа Рикерт, Снежана Јешић и Маја Ковач

Веб дизајн и обрада: Родољуб Миличевић

Рецензент, лектор и енглеска секција: Љиљана Тољевић

Штампа: Зоран Драгић

Тираж овог броја: 200

www.stararhangelmihailo.com

БОГОМАЈКА

Почетак спасења нашег

Св. Ава Јустин Ћелијски

Све што је Господ Христос учинио у овоме свету, од Ње је Данас је велики Празник, Све**п**разник, Мала Госпојина. А то значи мали Божић, јер се данас родила Пресвета Богомајка, Која нам Господа и Бога Христа родила. Отуд, овај Празник препун је радости. У безбројним данашњим молитвама и песмама непрекидно се наглашава да се данас рођењем Пресвете Дјеве Марије све и сва испуни радости. Све и сва, јер нам је Она - Бога родила. А шта је веће од тога на овој земљи?

Данас је и мали Ускрс, јер нам је Пресвета Богомајка родила телом Господа Христа. Телом којим Васкрсли из мртвих победи смрт, и све и сва испуни бескрајном радошћу. Јер шта је радосније за нас људе него да смрт буде побеђена, да смрт буде уништена, да нам Живот Вечни буде осигуран? А то је урадила Пресвета Богомајка родивши телом Господа Христа, телом коме је Господ дао васкрсну силу, дао бесмртност и Живот Вечни.

Данас је и мали Спасовдан, јер се родила Она која је дала тело Господу Христу, тело које је васкрсло из мртвих и узнело се на Небо и седи изнад свих Херувима и Серафима. Каква част за људско тело и каква радост за нас људе! А то је све чудесна заслуга Пресвете Богомајке, Која се родила на данашњи дан. Данас је, исто тако, мали Духовдан, јер се родила Она која нам је дала Сина Божјег, Господа Христа, Богочовека, Спаситеља света, Који је испунио сав домострој спасења, узнео се на Небо и ниспослао Духа Светога, и основао Цркву на земљи, дао такорећи телу Богомајке душу небеску. Зато је данашњи Празник заиста Празник велике и неисказане радости.

Све је од Ње, Пресвете Богомајке; све што је Господ Христос учинио у овоме свету, од Ње је. Она Му је дала ту човешку природу, Она му је дала душу нашу, дала му срце наше, дала му тело наше, да би све то Он спасао, да би све то испунио Богом, да би све то очистио, осветио, обожио и тако човека, биће људско рођено испунио највећом радошћу, бесмртном радошћу, сверадошћу. А то, то је подвиг и дело Пресвете Богомајке. Све је у Господу Христу од Ње, сав Спас, сав Богочовек,

сво Еванђеље
Његово, сва Црква
Његова, сви
Светитељи, сви
хришћани, сви
праведници, ви и ми,
данашњи хришћани.
Све је то од Ње, од
Пресвете Богомајке.
И још, од Ње смо и
ми хришћани Срби,
прави и истински
Срби.

У једној дивној
нашој молитви пева
се и вели се: „Данас
би почетак спасења
нашег“. Данас, не на
Божић, него данас,
на дан рождества
Пресвете Богомајке.

Зашто? Зато што нам је Спаса Она родила. И родивши се на земљи, гле, са Њом се већ јавља и почетак нашег спасења. Уствари, од данас почиње Божић, од данас почиње Ускрс, од данас почиње Богојављење, од данас почиње Преображење, од данас почиње Духовдан, од данас почиње Црква, од данас почиње целокупно Хришћанство, од данас почињемо и ми, ја и ви и сви Срби, исрећни и несрећни Срби. Јер, све што је велико, све што је свето у нашој историји, то је од Ње, Пресвете Богомајке. Од Ње сав Свети Сава, од Ње сав Свети Симеон Мироточиви, од Ње сви Свети Немањини, од Ње сви Свети Српски Патријарси, Свети Српски цареви, Свети српски Сербљи, Свети Српски сељаци, Свети Српски Мученици што гинуше за Крст часни и Слободу златну. Од Ње сви велики Српски Мученици до данашњег дана, сви прави Срби.

Погледајте, данас је Празник свете Студенице. Велики Немања и превелики његов син Свети Сава посветили су Студеницу, ту мајку свих наших светих задужбина - коме? Рождеству Пресвете Богомајке - данашњем великом и светом Празнику да би се и у српској души родило све што је блиставо, све што је еванђелско, да вечни поток Благовести Христове понесе сваку српску душу изовога на онај свет и принесе је Светом Престолу Тројичног Божанства. И највећи број светих задужбина наших посвећено је Пресветој Богомајци. Да, Она је заиста увек била и остала хранитељица, тј. чуварка и спаситељица рода Српског Христоносног.

И Она, родивши нам Бога Господа Христа, и давши све то што је Он донео свету, због света тога Она је најславнија од свих људских бића створених у свима световима. Најмоћнија, Најчистија, Најбезгрешнија. Гле, Она је изнад Херувима и Серафима, чистија и светија од њих. Људи, горе срца! Не бојте се ни греха, не бојте се ни смрти, не бојте се ни ђавола. Гле, пред намаи над нама је, испред нас и око нас, и свуда у свима световима Она - Пресвета свемоћна Богомајка. Јача од свих смрти, јача од свих грехова, јача од свих ђавола, јер нам је родила Победитеља смрти и Спаситеља Господа Христа. Зато Њено име, Њена личност, Њено присуство на небу и на земљи испуњује неисказаном радошћу сва створења Божја. Јер кроз Њу и од Ње Господ све спасава пакла, све спасава греха, свима се отвара Рај, свима се отвара Царство Небеско. О, каква радост имати испред себе, над собом, изнад себе, као вођу рода људског Пресвету, Преблагословену Матер Божју, Богородицу, Приснодјеву Марију. Све, свешто је од Ње, све је спасење наше.

Чарна данашња песма, дивни тропар, пун је божићне радости, пун је ускршње радости, пун је васељенске радости, пун је радости небеске. Казује нам сву тајну нашег спасења и казује нам тајну наше радости. Зашто ми православни толико волимо, толико поштујемо и толико се молимо Пресветој Богомајци? Јер у Њој, од Ње, за нас је све, за нас православне. Дивни тропар данашњи гласи: „Рођење Твоје, Богородице Дјево, објави радости целомесвету. Јер из Тебе сину Сунце Правде, Христос Бог наш. И разрушивши клетву, проклетство, даде благослов. И уништивши смрт, дарова нам Живот Вечни". Ето, ту је сво Еванђеље Спасења, савдомострој спасења, сав Господ Христос, целокупно дело Његово. Значи: у Њој - Пречистој Богомајци.

Од Ње и код Ње, ето, ми се спасавамо, ми Живот Вечни добијамо, ми смрт побеђујемо. Сунце Правде Господ Христос рађа се кроз Њу и из Ње у овоме свету да одагна сваки мрак, сваку таму, да уништи сваки пакао и да људима осигура бесмртни Живот Вечни, отвори сав Небески Рај и подари Царство Небеско, и славу, и сва блага небеска. И ми, имајући пред собом Богомајку као нашу Молитвеницу, као нашу Посредницу пред Богом, као нашу Заштитницу свакодневну и сваконоћну, ми смо заиста моћни и силни, ми хришћани. Знате ли ада смо најмоћнији, знате ли када је хришћанин свемоћан? Када је сав прострту молитви пред Пресветом Богомајком, када је сав поверен Њој, када свом душом својом иде за Њом и служи

Њој. Онда, онда ти си моћ, и сила, и свесила! Нема моћи мрачне и страшне у овоме свету која би могла да нашкоди твојој души и теби. Нема смрти која те може отети из наручја Пресвете Богомајке. Нема ђавола који може да се приближи теби кад си ти предан Пресветој Богомајци.

А Она, Она је на небу и на земљи, непрекидно служи Своме Божанском Сину. Шта је Њен живот на земљи био? Служење Богу, служење Господу Христу. Шта је Њен живот на небу? Опет служење Господу Христу, служење Богу. Непрекидно Богослужба је. Ето, то је Пресвета Богомајка, Пресвета Богородица. Ими празнујемо Њу толико пута у години и, боље рећи, сваки дан и сваки час Православна Црква је слави кроз безбројне песме и стихире на свакодневним богослужењима. Непрекидно Јој служи.

О, те дивне среће да и ти и ја учествујемо у томе! И ми муцамо те дивне молитве и непрекидно призивамо Њу за Заштитницу, за Молитвеницу свих нас, васцелог рода људског и рода Српског. Сваки празник је Њен. И данашњи празник је Њен. За нас је то извор благодати, извор силе и у нас се улива сада с неба безбројна и неисказана Божанска сила. Заступништвом и молитвама Пресвете Богомајке и ми постајемо моћни и силни, моћни да сатремо сваки грех који јуриша на нас или ниче у нама, у нашој души, из наше грехољубиве природе. Зато је сваки празник Пресвете Богомајке извор радости за нас.

Ми православни хришћани и на данашњи дан прослављамо Њу Пресвету, Пречисту, Преблагословену, Владичицу нашу Богородицу. И ми, служећи Њеном Божанском Сину, служимо уствари и Њој. Јер вршећи заповести Еванђеља Христовог, ми показујемо своју љубав према Њему и потврђујемо своју љубав. „Ко љуби мене, врши заповести моје" - вели Спаситељ. И ми, вршећи заповести Исусовог Еванђеља, идемо за оствареним и вечним Еванђељем Господа Христа, првим оствареним Еванђељем - Пресветом Богомајком. Шта је Она? Оличење Еванђеља Христовог у роду људском, најсавршеније оличење, савршеније од свих Светитеља, од свих Анђела, оличење свесавршеног Еванђеља Христовог. Пресвета Богомајка, за нас хришћане, за све православне хришћане, за сва небеска бића. Пред њом трепте Херувими и Серафими, јер је неизречено узвишенија од Херувима и драгоценија и скупотија од Серафима. То је Она, највећа вредност свих светова, највећа вредност и највеће благо рода људског.

МОЛИТВА ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ

И зато све наше молитве, све молитве Православна Црква лије и излива и шаље Њој. Све су те молитве препуне славе Пресвете Богородице, и Она је у свима молитвама увек испред свих нас. Као да ходатајствује и посредује пред престолом Чудесног Сина Свог, Господа Христа, да нас спасе греха, да нас спасе смрти, да нас спасе пакла. И зато ми православни хришћани толико величамо Пресвету Богомајку. Никога више толико као Њу, после Њеног Божанског Сина, Господа Христа. И како је увек дивна, увек заносно лепа и моћна, она чудесна молитва коју толико пута на дан понављамо у нашим православним молитвама: „Помињући Пресвету, Пречисту, Преблагословену, Славну Владичицу нашу Богородицу и Приснодјеву Марију, са свима Светима, сами себе и један другог и сав живот свој Христ у Богу предајмо ” .

Не можемо ми предати живот свој Господу Христу без Ње. Само са Њом и са свима Светима ми можемо ући у Царство Небеско, ући у Рај, и наследити сва блага која је Господ Христос дошавши на овај свет дао и даривао. Од нас тражи се само једно - вера. И у вери молитва и љубав и служење Господу Христу свим бићем и свом душом, свом снагом, свим срцем својим. Заиста, Господ Који нам је донео толика блага, Који нам је даровао Живот Вечни, даровао нам најпре Пресвету Богомајку, Пресвету Богородицу, Која нас је спасла после пада људског кроз нашу праматер Еву, спасла нас греха, смрти, ђавола, кроз Сина Свог Божанског. Њу нам је дао Он. Такву радост, такво благо кад нико се томе није надао! И ми имајући та блага, како ћемо душу своју људску, човечанску душу своју, и савест, и цело биће своје најбоље употребити у овој свету и наћи најбољи пут и највећу вечност и вредност за све то? Како? Само верујући у Господа Христа и служећи Му кроз Пресвету Богомајку, вођени Њоме ипредвођени. Нека би нас Она увек крилила и чувала од свакога греха, од свакестрасти, од сваке смрти, од сваког ђавола.

Нека би нас увек сигурним путем, путем молитве, путем поста, путем милосрђа, путем љубави еванђелске, путем кротости и смирености, водила ка Сину Свом, и извела из овог света у онај свет и увела у Царство Небеско. Да тамо заједно са Њом, далеко од Ње, али увек присутни у Њој, славимо Чудесног Сина Њеног Господа Христа. А и Њу, Пресвету Богомајку, Која је Њега родила, Њега, ту Свевредност свих светова, ту Свевредност свих људских светова. Њему преко Богомајке част и слава и сада и увек и кроза све векове. Амин.

О, Пресвета, Пречиста, Преблагословена Дјево, Владарко Богородице, Која си од неплодне рођена, и због чистоте душе и тела, удостојила се бити Мајком Сина Божијега, Господа нашега Исуса Христа, с Којим на небесима станујеш и имаш велику слободу пред Пресветом Тројицом, од Које си увенчана венцем вечног царевања, зато сви к Теби смирено прибегавамо и молимо, измоли нам од Свемилостивог Господа Бога, опроштај свих наших сагрешења, вољних и невољних, страдалном отачаству нашем, спасења, мира, тишине и обнову побожности, времена мирна, и безметежна, без буна злих, изобиље земаљских плодова, повољан ваздух, благовремену и умерену кишу, и све за живот и спасење потребно, испроси нам у Христа. Сина Својега Бога нашега. Нарочито помози нам да се украсимо добрим обичајима и делима, да колико узмогнемо, будемо подражаваоци Твоје светом животу, којим си се од детињства украшавала, угађајући Господу, и тога ради јавила си се часнија од Херувима и славнија од Серафима. Да, Пресвета Госпођо, буди нам у свему брза Помоћница, и ка спасењу премудра Наставница, да угледајући се на Тебе и Тобом помагани, удостојимо се бити наследници Небеског Царства, које нам је стекао Син Твој страдањима својим, а обећао онима који испуњавају свете заповести Његове. Јер си Ти, Госпођо, једина наша Нада и Узданица пред Богом, и Теби сав наш живот предајемо, очекујући да због Твога посредништва и заступништва не будемо посрамљени у час изласка нашега из овога света, и на страшном Суду Сина Твога, Христа Бога нашега, него да се удостојимо стајања с десне стране Његове, и да се тамо вечно радујемо са свима, који су Му од почетка угодили, и да га без престанка славимо, хвалимо и благосиљамо са Оцем и Духом ва век века. Амин.

Догађаји из живота Пресвете Богородице

О посебним догађајима из живота Пресвете Богородице писано је у остале празнике њене: Зачећа, Рођења, Ваведења, и на празник Христовога Рођења и Сртења. А овде, после повести о бесмртном успенију њеном, изнећемо, ради допуне историје њеног живота, где је и како живела Владичица наша по Вазнесењу Христовом.

Свети еванђелист Лука пише у Делима Апостолским да се по одласку Господа Исуса на небо ученици Његови вратише са Горе Маслинске у Јерусалим и попеше у собу, где је била Тајна Вечера Христова, и ту „сви једнодушно бејашу једнако на молитви и у мољењу са женама, и с Маријом матером Исусовом“ (Д.А. 1, 11-14), која им по вазнесењу Господа Христа бејаше једина утеха, и радост у тузи, и непоколебива учитељица у вери. Јер све оне речи и чудесне догађаје, које је Мати Божија слагала у срцу свом, почевши од радосне благовести светог Арханђела Гаврила о бесеменом зачећу и нетљеном рођењу Христовом из девичанске утробе, па о детињству Његовом, и о животу Његовом све до крштења од Јована, – све то Она откри љубљеним ученицима свога Сина. Пошто је имала изобилна откривења од Духа Светога о Исусовом Божанству и била очевидац свих чудесних дела Његових до дана јављења Његова свету, Мати Божија утврђиваше веру светих апостола, подробно им причајући о Спаситељевом животу до Његовог крштења. Сви они мољаху се неуморно у споменутој соби, чекајући силазак Светога Духа, кога им Господ обећа послати од Оца, и припремајући се за

пријем дарова Светога Духа. И у време силаска, у једанаести дан по вазнесењу Господњем, Светога Духа на апостоле у виду огњених језика, ниспослан од Оца Утешитељ најпре седе на Пречистој Дјеви, која и до тада бејаше Његов најсвечеснији и најдостојнији храм, у коме Он обитаваше неодступно. И прими тада Преплагословена Дјева Светога Духа више од свих апостола,

јер уколико је сасуд већи утолико више може сместити у себи воде; а пошто Света Дјева бејаше сасуд Светога Духа већи од свих апостола, пророка и осталих светих, као што јој се Црква и обраћа говорећи: „Ваистину си Ти, Дјево чиста, виша од свих“, зато Она и дарове Светога Духа смести у себи више од свих.

Мати Божија живљаше у дому светог Јована Богослова на највишем месту града Јерусалима, на Сиону, од онога часа када Господ рече са крста Матери Својој, указујући на љубљеног ученика: „Жено, ето ти сина!“ и ученику: „Ето ти матере!“ Јован узе Пресвету Дјеву к себи и служаше јој као својој матери.

По силаску Светога Духа свети апостоли се не разиђоше одмах по васељени са проповеђу Еванђеља, него још дуго провелише у Јерусалиму, као што се то види из Дела Апостолских. Тамо пише да по погубљењу светог првомученика Стефана: настаде велико гоњење на цркву Јерусалимску, и сви се расејаше по крајевима Јудејским и Самаријским осим главних апостола (Д.А. 8, 1), јер дванаест главних апостола, штићени силом Божијом, провелише у Јерусалиму око десет година, рачунајући од Вазнесења Господња до дана када цар Ирод подиже руке да мучи неке од цркве (Д.А. 12, 1). Истина, у том међувремену неки свети апостоли су одлазили на неко време у друге крајеве, као Петар и Јован заједно у Самарију (Д.А. 8, 14-15), или сам Петар у Лиду, где исцели Енеју који осам година лежаше на одру узет (Д.А. 9, 32-34), и у Јопу, где васкрсе умрлу Тавиту (Д.А. 9, 36-43), и у Кесарију, где крсти капетана Корнилија (Д.А. 10, 1-48), и у Антиохију, где основа први престо свога епископства; или као Јаков, брат Јованов

путовао је у Шпанију; но затим се они опет враћаху у Јерусалим. Ово стога што су у почетку своје проповеди свети апостоли служили, углавном, спасењу Израилског народа, утврђујући у исто време прву цркву у Јерусалиму, која је мати свима црквама, као што пева свети Јован Дамаскин: „Радуј се, Сионе свети, мати црква, Божије обиталиште, јер си ти први примио отпуштење грехова“. А још и стога што су свети апостоли желели да што чешће виђају Матер Божију и да се уче од Ње. Јер они Њу држаху као намесницу Христа Господа, и гледајући на свечесно и пресвето лице њено као на лице самога Христа, и слушајући преслатке речи њене, они се испуњаваху неисказане радости духовне и заборављаху све горчине и невоље. Због тога многи од повероваших у Христа стицаху се из далеких земаља, да виде Матер Христа Бога и чују пресвету беседу њену. Да је слава о Христу Спаситељу и о Пречистој Матери Његовој, раширивши се у све крајеве света, многе привлачила у Јерусалим да виде Пресвету Дјеву, јасно се види из Посланице светог Игњатија Богоносца, писане из Антиохије светом Јовану Богослову:

„Код нас, пише он, има много жена које желе да виде Матер Исусову; оне се непрестано труде да нађу могућности да дођу к вама, да би посетиле Њу и коснуле се груди које су млеком храниле Господа Исуса, и да би дознале од Ње неке тајне. Код нас бруји слава о Њој као о Матери Божјој и Дјеви, препуној сваке благодати и сваке врлине; о Њој говоре да је радосна у невољама и гоњењима, не тугује у сиромаштву и оскудици, не само не гњеви се на оне који јој зло чине него им узвраћа добром; у благопријатним околностима Она је кротка, према сиромашнима милосрдна и помаже им колико може; непријатељима пак вере наше Она се веома супроти; Она је Учитељица наше нове побожности и богопоштовања, и свима вернима Наставница на свако добро дело; Она нарочито воли смирене, и сама је смирена према свима; Њу веома хвале сви који су је видели. И колико је Она трпелива када јој се законици јеврејски и фарисејски подсмевају! Нама су говорили људи достојни пуног поверења, да се у Марији, Матери Исусовој, због њене велике светости, види сједињена природа људска са анђелском. Све то побуђује у нама који то чујемо неизмерну жељу да видимо то небеско дивно и пресвето чудо“.

У другој посланици исти свети Игњатије Богоносац пише светом Јовану Богослову: „Ако ми буде могуће, ја имам намеру да дођем код тебе, да видим свете верне сабране у Јерусалиму,

а нарочито Матер Исусову. О Њој говоре да је дивна, чудесна и предусретљива према свима, и сви желе да је виде. А и ко не би желео видети Дјеву и разговарати с Њом која је родила Бога истинога?“

Из ових посланица светог Игњатија Богоносца светом Јовану Богослову лако се може схватити, како је силна била жеља у светих да виде ту одуховљену светињу Божију, Пречисту Дјеву Марију; и који се удостојише видети је говораху да су блажени. Јер ваистину блажене беху очи које видеше Њу, и блажене уши које се удостојише чути животворне речи из богоглагољивих уста њених. О, колике се радости и благодати они испунише!

Ради тога Господ наш и остави тада на земљи Пречисту Матер Своју, да се њеним присуством, саветом, поукама и топлим молитвама к Сину и Богу војујућа Црква умножава, утврђује и расте у смелости да стоји за Господа свога све до саме крви. Јер Она све укрепљаваше, све утехом Духа Светога утешаваше, и за све се мољаше. Када свети апостоли бише метнути у тамницу, Матер Божија принесе за њих умилну молитву Богу, и к њима би послан анђео Господњи, који им ноћу отвори тамничка врата, и изведе их (Д.А. 5, 18-19). Када свети првомученик Стефан би вођен на смрт, Мати Божија иђаше издаље за њим, и када светог Стефана засипаху камењем у долини Јосафатовој, крај потока Кедрона, Она заједно са светим Јованом Богословом стајаше на једном брежуљку недалеко, и посматрајући кончину његову мољаше се усрдно Господу да га укрепи у страдању и прими душу његову у Своје руке. Када Савле досађиваше Цркви и гоњаше је, Мати Божија се тако топло мољаше Богу за њега, да га претвори из крвожедног вука у кротко јагње, из непријатеља у апостола, из гонитеља у ученика и учитеља васељене. И каква добра не доби првенствујућа Црква од Пречисте Богородице, као одојче од своје мајке? какве благодати не поцрпа из тога непресушног извора? Њеним старањем и благодаћу васпитана и одгајена, Црква достиже до зрелог узраста, и толико ојача, да јој ни врата паклена не могу наудити; томе се и сама Богоматер радоваше, по речи Давида, као што се мати радује деци својој (Пс. 112, 9). Она сваког дана посматраше како се деца Цркве множе: јер у самом почетку на прву проповед светог апостола Петра обрати се три хиљаде душа (Д.А. 2, 41), затим пет хиљада (Д.А. 4, 4), па потом све више и више. Свети апостоли, враћајући се с проповеди Еванђеља у Јерусалим, исто тако казиваху све Пречистој Богоматери. Слушајући о успеху Еванђелске проповеди,

свети Јован Богослов и Света Дјева Богородица Марија, не усуди се отићи к њима, будући изобличаван од зле савести своје и сам себе одлучујући; стога, после трикратног позивања, он би осуђен праведним судом светог Сабора и лишен сваког свештеничког чина“.

Из ових речи о боравку Богоматере са евангелистом Јованом у Ефесу види се да је Пресвета Дјева заједно са љубљеним учеником Христовим, напустивши Јерусалим, неко време стварно провела у Ефесу. И не само Ефес, него и друге градове и земље, просвећене

Она се неисказано радоваше духом и узношаше хвалу Сину и Богу своме.

Када Ирод подиже гоњење на Цркву, он погуби мачем вратившег се из Шпаније Јакова, брата Јованова, затим ухвати и Петра и баци га у тамницу са намером да и њега погуби (Д.А. 12, 1-4). Тада, по чудесном Петровом ослобођењу преко анђела од окова и тамнице, настаде потреба да и сами главни апостоли напусте Јерусалим због љутог гоњења од Јевреја; и они се разиђоше по васељени, сваки у земљу која му паде у део коцком претходно баченом. Али пре но што се разиђоше, свети апостоли саставише символ вере, да би сви свуда сагласно проповедали и назиђивали свету веру у Христа. Онда се разиђоше, сваки у земљу одређену му коцком; у Јерусалиму остаде само брат Божји, свети Јаков, од самог Господа постављени први епископ јерусалимски. У то време и свети Јован Богослов са Пречистом Богомајком, којој он беше усињен, напустише Јерусалим због гоњења од стране завидљивих Јевреја и склонише се на неко време, уступајући место гњеву, док не престане љуто гоњење и насиље. Но да не би губили време узалуд, Мати Божија и свети еванђелист Јован отпутоваше у Ефес, куда светом Јовану паде коцка. Овај боравак Пречисте Богоматере са светим Јованом у Ефесу се потврђује следећим. Постоји посланица Цариградскоме клиру од отаца Трећег Васељенског Сабора, држаног у Ефесу против Несторија; у тој посланици налазе се овакве речи: „Оснивач злочестиве јереси Несторије, позван на суд од светих отаца и епископа Сабора у Ефесу, где су некада боравили

светлошћу Христове науке, посећиваше Пречиста Богомати. Предање каже да је Она била и у Антиохији код светог Игњатија Богоносца, кога пред своју посету извести писмом јављајући му: „Доћи ћу с Јованом да видим тебе и твоју паству“. Говори се исто тако да је Пресвета Богородица била и на острву Кипру код светог Лазара четвородневног који је тамо епископовео, и на Светој Гори Атонској. О томе пише светогорски инок Стефан овакву повест:

По вазнесењу на небо Господа нашег Исуса Христа, свети апостоли заједно са Мајком Божијом борављаху неразлучно на Сиону, и очекиваху Утешитеља, као што им нареди Господ да се не удаљују из Јерусалима него да чекају обећаног им Светога Духа (Лк. 24, 49). Ученици Христови бацише коцке, која ће земља свакоме од њих бити дата за проповедање Еванђеља Божија; а Пресвета Богородица рече: „И ја хоћу да узмем учешћа у проповеди Еванђеља и желим с вама да бацим своју коцку, да бих добила земљу коју укаже Бог“. Свети апостоли са побожношћу и страхом бацише коцку по речи Мајке Божије, и њој коцком паде Иверска земља. Пречиста Богородица с радошћу прими свој удео, и одмах по силаску Светога Духа у виду огњених језика хтеде да иде у Иверску земљу, али јој анђео Божји рече: „Сада се не удаљуј из Јерусалима него остани овде неко време, а земља која Ти је пала у део, просветиће се у последње дане и твоја ће се владавина утврдити тамо; после извесног времена Ти се имаш потрудити у земљи, у коју ће те упутити Бог“. И живљаше Пречиста Богородица у Јерусалиму доста дуго времена.

Гроб Мајке Божје, Храм на Гетсиманији

улаз у Храм Богородичиног гроба

Богородичин гроб је један од пет највећих хришћанских светилишта. То је грбница у стени где је према сведочењу апостола сахрањена Пресвета Богородица. Ову пећинску цркву красе висећа кандилаи узвишена атмосфера. Смештен је у цркви Успења Пресвете Богородице у Гетсиманији у подножју западне падине Маслинске горе у долини Кедрона у Јерусалиму, Израел.

Библија не пружа информације о крају Маријиног живота или месту њеног погребца. Предања о Маријином погребу у овом делу Јерусалима датирају из 2 или 3 века. Предања су ојачала у 5 веку, кад је снажно оспоравана тврдња да је Марија сахрањена у Ефесу. Око 455. године, древни гроб је пронађен кад је откопан камен који га је окруживао. Први писани помен о цркви на овом месту датира из 6 века. Изграђена је црква кружне основе изнад гроба Мауриција Тиберија (582-602.г.), али су је уништили Персијанци 614. Године. Црква је поново изграђена и посетио ју је ходочасник Арцулф Фрањевачки бискуп) 680. године. Он је забележио да је црква имала два нивоа оба кружног облика. Горњи ниво је имао четири олтара; доњи је имао олтар на источном крају и Маријин гроб на десној страни. Црквени запис из 9. века гласи да је ту служило 13 свештеника и духовника, 6 калуђера и 15 часних сестара.

Кад су стигли Крсташи пронашли су само рушевине. Поново су изградили цркву 1130. године и укључили Бенедиктански манастир, те тако основали Опатијску цркву Свете Марије Јосафатске. Манастирски комплекс је имао готске стубове, фреске црвено-на-зеленом и три куле за

заштиту. Краљица Мелисанда Јерусалимска је сахрањена у доњој цркви 1161. године. Кад је 1187. године пало Крсташко краљевство Саладин је разорио већи део горње цркве и употребио камен за поправку градских зидина, али је доња црква (крипте) остала готово нетакнута. Локалитет су преузели Фрањевци након одласка Крсташа и отада га деле Грци, Јермени, Сиријци, Копти, Абесињани и Муслимани. Муслимани одају пошту Богородичином гробу јер је Мухамед на Ноћном путу од Меке до Јерусалима угледао светлост изнад Маријиног гроба. Поред тога, калиф Омер се молио у Гетсиманији 638. године.

централни део Храма Богородичиног гроба

Степенице са пута воде у квадратно двориште у ком се налази горња црква. Спољни изглед цркве, 47 камених степеница које воде доле у пећину и краљевске хришћанске гробнице у нишама са десне и леве стране степеништа датирају из 12. века. Унутра, седам степеница наниже од улаза, са десне стране, налази се гробница Краљице Мелисанде која је умрла 1161. године. Гробница је некад била заштићена гвозденим шипкама; лук са мотивом љиљана још увек постоји. Преко пута њене гробнице налази се породична крипта њеног сина, Краља Болдвина II Јерусалимског. Зидови који окружују степенице потичу такође из 12. века као и прозори који су забарикадирани да би издржали изливање Кедрона. Мелисандино тело је пресељено у 14. веку на место у дну степеништа и њена гробница се од тог времена поштује као гробница Маријиних родитеља, Јоакима и Ане. Гробовипородице Краља Болдвина се поистовећују са Јосифовим гробом. Доња црква на дну степеништа је Византијска крипта из 5. века, делимично исклесана у стени, приказује изворно Византијско зидарство. Место је осветљено пригушеном светлошћу, а зидови поцрнели од дима дајући му изглед дубоке старости. Просторија је раскошно украшена иконама и мноштвом висећих кандила.

Гробно место,које је празно пошто се Богородица успела на небо

Богородичин гроб се налази у источном делу крипте у малој четвртастој капели са апсидама на западу изграђена, и истоку дужа исклесана у камену. Веома је сличан гробу њеног сина у Цркви Светог Гроба. Олтару гробници прекрива остатке гробнице која можда датира из 1. века. Ниша југозападно од гробнице јесте михраб, који показује у ком правцу се налази Мека, а који је постављен након Саладиновог освајања. Преко пута, на супротном зиду, налази се гробница из 1. века која представља доказ о најранијој употреби овог места за сахрањивање. Грчки и Јерменски олтари деле источну апсиду; Етиопијски олтар и цистерна заузимају западну апсиду.

Храм има основу крста: у центру је гробница Пресвете Богородице са два улаза, на крају пећине се налази олтар. У каменом кивоту се види чудотворна икона Јерусалимске мајке Божје, руског уметника. Храм је данас у надлежности Грка и Јермена. Овде је традиција пред празник Успења Пресвете Богородице да из Мале Гетсиманије која је близу храма Христовог гроба ходочасници ноће плаштаницу Пресвете Богородице, као што су некад апостоли носили Богородицу до Гетсиманије и њене гробнице.

Погреб Богородице

Према предању Богородица Марија је преминула у Јерусалиму а у Гетсиманији су је сахранили у гробници у којој су претходно били сахрањени

њени родитељи Свети Јоаким и Ана и Праведни Јосиф за кога је била заручена. Пошто није био у могућности да присуствује сахрани, Апостол Тома је дошао након три дана у Гетсиманију измолио их да отворе ковчег како би се опростио од Марије. Отворени ковчег је био празан.

Као успомену на смрт Богородице и дан када се она вазнела на небо и „предала свој дух у руке Спаситеља, празнује се Успење Пресвете Богородице или Велика Госпојина 28. Августа, односно 15. августа по јулијанском

календаруа када се завршава и пост који траје 14 дана. Велика Госпојина је један од највећих хришћанских празника.

ЖЕЉЕ И МОЛИТВА - поучна прича

Монах је засадио дрво маслине, и почео да се моли. "Господе, пошаљи мом дрвцу кише" И Господ је послао кишу. Саднице су храњене влагом, а монах је наставио да се моли, "А сада, Господе, пошаљи доста сунца -. Мом дрвцу треба да буде топло" И Господ је послао сунце. Дрво је расло. Монах је наставио да се моли за њега, "Господе, пошаљи мали мраз да ојачаш корене и гране". Господ је послао мраз... и дрво се осушило. Монах је био веома узнемирен. Он је отишао да другом монаху исприча своју причу и подели тугу. "

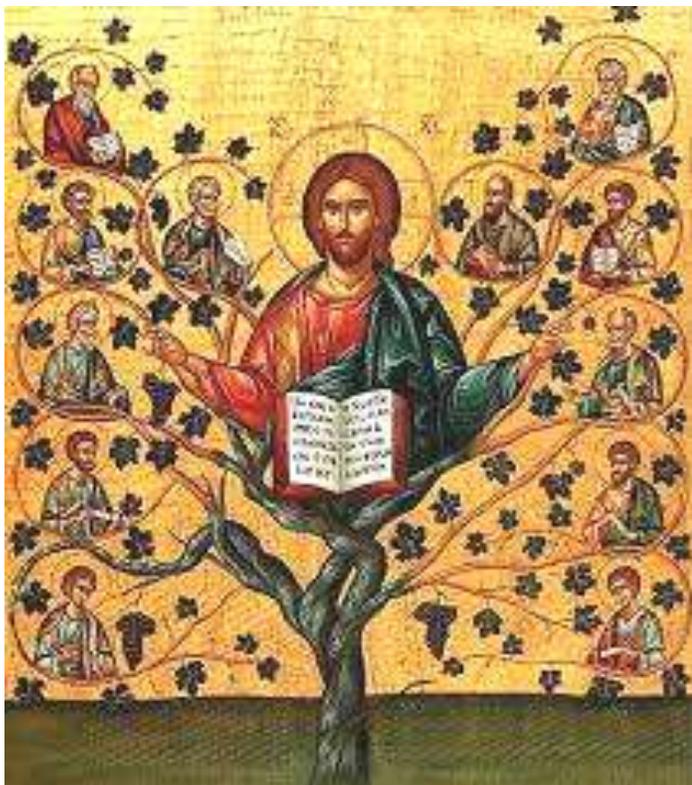
Имам и ја дрво маслине, види." - рекао други монах. Његово дрво је порасло прекрасно. "Али, ја сам се молио другачије.

Рекао сам Богу, да је Он - Творац тог дрвца и боље зна шта му је потребно.

Молио сам Бога да се брине о њему, и Он то ради" . То се односи и на нас. Често се молимо за оно што ми мислимо да нам треба. Али Бог зна шта нам је потребно. Препустите се потпуно Њему!

СВЕТООТАЧКО ПРЕДАЊЕ

му: Јер нас нико не најми. Рече им: идите и ви у мој виноград, и што буде право примићете.

„Царство небеско“ је Христос, који се уподобио човеку примивши на себе наше обличије.[2] Још се назива „домаћином“, јер је Он господар куће, то јест, Цркве. Христос је, дакле, изашао из наручја Очевог да најми посленике у „винограду“, то јест, у проучавању Писма и испуњавању заповести. Он такође унајмљује сваког човека да ради у винограду своје душе.[3] Једнога унајмљује „ујутро“, дакле, у децјем узрасту, другог у „трећи час“ – у младости. Трећег, опет, у „шести“ и „девети час“, када им је двадесет пет, тридесет година или више, или једноставно у доба зрелости. Последње унајмљује у једанаести час као старце, јер је много оних који су поверовали и у старим годинама. Ову причу можеш разумети и на други начин: „дан“ означава време у коме живимо, јер у њему радимо као у току дана. Господ је, дакле, позвао у „први час“ оне који су живели у време Еноха[4] и Ноја;[5] у „трећи час“ оне из времена Авраама; у „шести час“ људе из времена Мојсеја; у „девети час“ Пророке, а у „једанаести час“, дакле, на крају времена, Господ је позвао незнабошце, који су били лишени сваког доброг дела. Њих нико није био унајмио, јер незнабошцима није био послан ниједан пророк.

ЦАРСТВО НЕБЕСКО

ТУМАЧЕЊЕ СВЕТОГ ЕВАНЂЕЉА
ПО МАТЕЈУ

Свети Теофилакт Охридски

Глава

двадесета

Прича о посленицима у винограду, пут у јерусалим и треће предсказање страдања, молба мајке синова Зеведејевих и о првенству, исцељење два јерихонска слепца

1-7. Јер је Царство небеско слично човјеку домаћину који ујутро рано изиђе да најми посленике у виноград свој. И погодивши се с посленицима по динар на дан, посла их у виноград свој. И изишавши око трећег часа,[1] видје друге гдје стоје на тргу беспослени. И њима рече: Идите и ви у виноград мој, и што буде право даћу вам. И они отидоше. И опет изишавши око шестога и деветога часа, учини тако. А око једанаестога часа изишавши, нађе друге гдје стоје беспослени и рече им: Што стојите овдје цијели дан беспослени? Рекоше

8-16. А кад би увече, рече господар винограда приставу својему: Дозови посленике и подај им плату почевши од посљедњиј до првих. И дошавши који су око једанаестога часа најдољени, примише по динар. А кад дођоше први, помислише да ће више примити, и примише и они по динар. И примивши роптаху на домаћина, говорећи: Ево ови посљедњи један час радише, па их изједначи са нама који поднијесмо тегибу дана и жегу. А он одговарајући рече једноме од њих: Пријатељу, не чиним ти неправду; ниси ли погодио са мном по динар? Узми своје па иди; а ја хоћу и овоме посљедњему да дам као и теби. Или зар ја нисам властан у своме чинити шта хоћу? Зар је око твоје зло што сам ја добар? Тако ће бити посљедњи први и први посљедњи; јер је много званих а мало изабраних.

„Вече“ означава крај света. Дакле, на крају свако прима по један динар. „Динар“ је благодат Светога Духа која преображава човека по лику Божјем и чини га заједничарем божанске природе. Они који су живели пре Христовог доласка више су се трудили, јер још није била побеђена смрт, нити ђаво савладан, него је још владао грех. Али ми, који смо благодаћу Христовом оправдани Крштењем, добијамо силу да побеђујемо нашег непријатеља ђавола, кога је Христос већ победио и савладао. Према првом тумачењу, они који су поверовали у младости имају пред собом већи труд него они који су поверовали у старости, јер младић, борећи се са страстима, мора да носи бреме гнева и огањ по-жуде, док старац живи у спокоју (јер су се његове страсти примириле). Ипак, сви су удостојени једног истог дара и благодати Светога Духа. Ова прича нас учи да се и у старости могуће покајати и задобити Царство небеско, јер је то „једанаести час“. Светитељи не завиде онима који примају исту нагараду. Не било тога. Овде се, међутим, види да су блага која ће наследити праведници таква, да би чак и светитеље могла да подстакну на завист.

17-21. И полазећи Исус горе у Јерусалим узе насамом на путу Дванаесторицу ученика, и рече им: Ево идемо горе у Јерусалим, и Син Човјечији биће предан првосвештеницима и књижевницима; и осудиће га на смрт; и предаће га незнабошцима да му се ругају и да га шибају и разапну; трећи дан васкрснуће. Тада му приступи мати синова Зеведејевих са синовима својим клањајући му се и молећи га за нешто. А он јој рече: Шта хоћеш? Рече му: Реци да сједну ова моја два сина, један са десне стране теби, а један с лијеве стране теби, у царству твојему

Синови Зеведејеви (Јаков и Јован), мислили су да ако Господ иде у Јерусалим да ће тамо завладати земаљским и пролазним царством, јер су Га често слушали да говори: „Идемо у Јерусалим“. Будући побеђени људском слабошћу, наговорили су своју мајку[6] да она умоли Христа, јер су се они плашили да Му сами јавно приђу. Зато Му и прилазе кришом, како то каже Марко,[7] који пише да дођоше пред Њега Јаков и Јован, желећи да каже да су дошли тајно и насамом.

22. А Исус одговарајући рече: Не знате шта иштете. Можете ли пити чашу коју ћу ја пити и крстити се крштењем којим се ја крштавам? Рекоше му: Можемо

Оставивши мајку, Господ се обраћа синовима, желећи да покаже како Му није непознато да су они наговорили своју мајку. Он им говори: „Не знате шта иштете“, то јест, тражите оно што је велико и страшно и анђелским силама. Како би их одвратио од таквих помисли, предочава им опасности које их чекају. Поставља им питање не зато што није знао одговор већ да би они својим одговором спознали да су рањени гордошћу, те се потрудили да испуне своје обећање. Зато им каже: „Пошто нико не може да има удела у Моме Царству, ако не буде имао удела у Моме страдању, кажите ми да ли сте спремни да пострадате на исти начин као и Ја“? „Чашом“ назива Своје страдање и смрт, ис-товремено показујући да је умрети лако као што је лако испити чашу вина. Зато и ми увек треба да будемо спремни на стра-дање. Овим

такође показује да Он добровољно иде у смрт. Као што онога који испије чашу вина лако савлада сан, тако и онога који испије „чашу страдања“ обузима смртни сан. Своју смрт назива „крштењем“, јер њиме сви бивамо очишћени. Апостоли су, дакле, олако дали обећања, не знајући шта говоре, само да би добили оно што траже.

23. И рече им: Чашу, дакле, моју испићете и крштењем којим се ја крштавам крстићете се; али сјести мени с десне и с лијеве стране, није моје да дам, него којима је припремио Отац мој.

„Да ћете пострадати“, то знам. Тако се и десило, јер је Јакова убио Ирод, а Јована је осудио Трајан због сведочења речи истине.[8] „Али, да седнете (с десне и с леве стране), није Моје да дам, него онима којима је то припремљено“, то јест, онима који се нађу да поред мученичког венца имају и све остале врли-не. Такви ће примити дар. Овај дар је припремљен онима који су се трудили, исто као што победничке венце у играма добијају само такмичари. Замислите да се одржава трка коју суди сам цар, те да онај који уопште није трчао приђе и каже судији: „Дај и мени венац, о судијо, иако се нисам такмичио!“ Цар ће му свакако одговорити:

„Није моје да ти без заслуге дам венац, јер он припада ономе за кога је припремљен“, дакле, ономе који је трчао и победио. Зато и овде Христос каже: „Не могу вам дати на дар да седнете с десне стране Мога престола, јер то место припада онима који су се потрудили и за које је то место припремљено.“ Запитаћеш: „Да ли ће тамо уопште неко седети?“ Знај добро да тамо нико неће сести. То место припада само божанској природи, јер коме је од анђела Бог икада рекао: „Седи мени с десне стране“?[9] Господ је на име ово казао због њихове сумње, јер они су тражили да седну са десне и леве стране Господу не разумевши да је Онај, који им је рекао да ће сести на дванаест престола, желео да покаже каквом ће славом бити овенчани за своје врлине.

24-28. А чувши то десеторица, расрдише се на та два брата. А Исус дозвавши их рече: Знате да кнезови народа господаре њима и великаши владају над њима. Да не буде тако међу вама; него који хоће да буде велики међу вама, нека вам буде служитељ. И који хоће међу вама да буде први, нека вам буде слуга; као што ни Син Човјечији није дошао да му служе, него да служи и даде живот свој у откуп за многе.

Када су десеторица видела како је Христос прекорио двојицу браће, и сами су почели негодовати, показујући да је и њима стало до такве части. Будући још несавршени, Јаков и Јован су желели да се уздигну над осталом десеторицом, док су остали апостоли, опет, завидели двојници браће. Пошто су се десеторица апостола смутила чувши ове речи, Господ их позива и умирује самим Својим позивом пре него што им је ишта рекао. Синови Зеведејеви су, на име, насамо говорили са Христом, одвојивши се од осталих. Сада км Господ свима заједно говори. Будући да је знао да је властољубље велики тиранин душе, те заслужује оштру казну, Христос их још више смирава упоређујући их са незнабошцима и неверницима који трче за пролазном славом. Он их посрамљује говорећи: „Други људи се хвале тиме што су кнезови и владари, јер је властољубље

страст незнабожаца, међутим, моји ученици добијају част по своме смирењу које се огледа у томе да онај који жели да буде већи треба да служи онима који су му потчињени, што је знак крајњег смирења. Ја вам то сам показујем, јер сам Владар и Цар на небесима који се смирио и дошао да послужи вашем спасењу. Служићу вам до те мере да ћу и душу Своју дати за откуп многих“, то јест, за све, јер „многи“ означавају све људе.

29-34. И кад они излажаху из Јерихона за њим пође народ многи. И гле, два слијепца сјеђаху крај пута, и чувши да Исус пролази повикаше говорећи: Помилуј нас Госпoде, сине Давидов. А народ им пријећаше да ућуте; а они још већма повикаше говорећи: Помилуј нас Госпoде, сине Давидов! И ставши Исус дозвоа их и рече: Шта хоћете да вам учиним? Рекоше му: Госпoде да се отворе очи наше. И

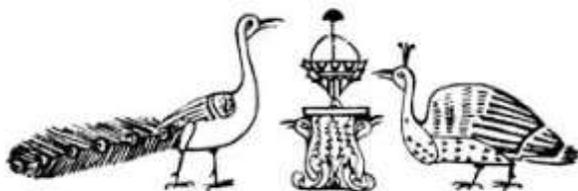
смилова се Исус, и дотаче се очију њихових, и одмах прогледаше очи њихове, и отидоше за њим.

До слепаца су биле дошле гласине о Господу, и зато, када су чули да пролази путем, искористили су прилику, поверовавши да је Исус од семена Давидова по телу и да их може исцелити. Њихова вера је била толико јака да нису ућутали ни онда када су им претили, већ су још гласније повикали. Зато их Он не пита да ли имају вере, већ одмах шта желе, како нико не би помислио су једно желели, а Он им друго дао. Господ показује да нису викали да би добили сребрењак, већ да буду исцељени. Својим додиром их исцељује како бисмо и ми научили да је сваки уд Његовог светог тела животворни уд Божји. Иако Лука и Марко помињу само једног слепца, они, ипак, не противрече Матеју, јер су поменули оно што су сматрали важнијим. Друго објашњење јесте да Лука говори како је Христос исцелио једног слепца пре него што је ушао у Јерихон, док Марко помиње друго исцелење, када је Господ већ изашао из града. Да би сажео причу, Матеј у једном догађају обухвата оба случаја.

Под „слепцима“ разуми незнабошце које је Господ исцелио уз пут, јер Он није био дошао ради незнабожаца, већ ради синова Израилевих. Као што су слепци по чувењу сазнали за Исуса, тако су и незнабошци по чувењу поверовали. Они који су претили слепцима, говорећи им да не помињу име Исусово јесу цареви-прогонитељи (хришћана). Они су покушали да ућуткају Цркву, али је Она још гласније исповедала име Христово. Зато је и исцељена и још јасније гледа светлост истине и иде за Христом подражавајући Му својим животом.

НАПОМЕНА :

1. По јеврејском бројању то је девет часова ујутро; и даље: шесте час је подне, једанаести час је пет сати после подне. Пошто су часови одбројавани од изласка до заласка сунца, један час је, у зависности од доба године, трајао од 59-70 минута.
2. Уп. Рим. 8:3
3. Ориген је сматрао да „виноград“ представља Цркву Божју, а оно што је ван винограда јесте оно што је ван Цркве. Златоуст је под виноградом разумевао „наредбе и заповести Божје.“
4. 1.Мојс. 5:18-24
5. 1 Мојс. 7:8
6. Неки тумачи сматрају да је мајка синова Зеведејевих била Саломија, сестра Пресвете Богородице. И тога следи да су Јаков и Јован били Исусови рођаци. Саломија је, иначе, била међу женама које су ишле за Христом у Галилеји и служиле Му. (уп. Мт. 27:56; Мк. 15:41).
7. Мк. 10:35
8. Апостола Јакова, који је био први јерусалимски епископ, Јевреји су бацили са врха храма и потом га дотукли моткама. Апостол Јован је протеран у време цара трајана на острво Аптмос, где је написао књигу Откровења.
9. Јев. 1:12; Пс. 110:1

МОЛИТВА ГОСПОДУ ИСУСУ ХРИСТУ

СВЕТОГ НИКОЛАЈА ЖИЧКОГ

Црква Твоја слави Те и велича, Господе Боже мој, црква небесна с клицањем, црква земаљска са уздисањем. Светлост славе Твоје неподношљива је за сваки створени вид, јер је веома јака. Крилати херувими Твоји, гледају Ти лице кроз крила своја, да не повреде вид од прејакe светлости Твоје.

У даљим круговима сијају безбројне војске анђела као пламене горе од ублажене светлости славе Твоје.

Ублаженом светлошћу Твојом сијају и миријаде миријади светих душа, чије уздахе на земљи Ти претвори у песму над светим небесима Твојим. У огромном колу светих Твојих, Господе и моји су преци: сви свети српски, благочестиви цари, благоверне царице и кнегиње, краљи и војводе, праведници, мученици, испосници, пастири и учитељи, богомољци, добротворци – народ велики и сјајан, Небесна Света Србија.

Погледај ме, Господе, црва под светим и пламеним горама небеским, погледај ме на овом ограшју борбе за Тебе и против Тебе, да се не оклизнем у пропаст где се не помиње име Твоје.

Од сваке муке најтежи ми је страх да се не нађем достојан предака својих, верних слугу Твојих а сада великих племића Твојих у вечном царству истине и веселја, у хору анђела и вих светих.

Избави ме и спаси од тога страха, по неисказаној милости Твојој и удостој ме уврстити се у моје прослављене претке на небесима, Господе Боже, мој, Христе Спаситељу мој, животе мој, све добро моје. Амин.

Пише: Борђе Бојанић

Деспот Ђурађ Бранковић

византијској традицији. Био је ожењен Гркињом Јерином, из угледне царске породице Кантакузина, ћерком Теодора, господара Пелопонеза. Захваљујући Есфигменској повељи, данас можемо видети како је према живопису изгледао деспот и његова породица.

Како га извори описују, деспот је био „стасит и пун достојанственог изгледа“ и „достојан поштовања“. Он је коначно ујединио земље Бранковића и Лазаревића које су биле угрожене са

Мада историја смедеревског подручја досеже дубоко у прошлост, ореол славе ставиће му последњи значајни владар на српском средњовековном престолу, деспот Ђурађ Бранковић.

Ђурађ Бранковић потиче из угледне велмошке српске породице Бранковића, чији су преци уживали висока достојанства на двору српских владара лозе Немањића, краљева Милутина и Стефана Дечанског и царева Душана и Уроша, управљајући класичним јужним територијама српске државе и то областима Скопља, Охрида, Косова, залеђа дубровачког и полимља. Као савладар деспота Стефана, свог ујака, Ђурађ је управљао Косовом и Зетом.

Деспот Ђурађ као човек и као државник, духовно је био привржен православљу и укупној

више страна. Овај мудри владар последње српске престонице, на ватрометини Истока и Запада, као последњу одбрану, сазидао је на ушћу Језаве у Дунав, тврђаву, која ће својом монументалношћу означити сјај и пропаст једне блиставе епохе српске, немањићке државности. Како је на Крстастој кули записао вредни неимар, Мали град је подигнут од 1428-1430. године. У том троуглу је смештен двор, велика сала за пријеме, просторије за Деспота, његову породицу, пратњу и стражу, писарница, ковница новца и чувена дворска библиотека.

Увидевши да је Мали град са пет кула и зидовима, претесан да заштити двор, за десетак година успео је да сазида и Велики град, на површини од око 10,5 хектара задржавши облик неправилног троугла.

На двору богатог и образованог деспота Ђурђа, живело се раскошно, сјај двора привлачио је Дубровчане, Грке, Мађаре, Турке. Неки од њих, као Тома и Ђорђе Кантакузин, Јеринина браћа, митрополит Атанасије, Дубровчанин Паскоје Соркочевећ, грк Стефан Ратковић, логотет, заузимају висока места као „господа од Смедерева“, и уживају Ђурђево поверење. Константин филозоф, је у Смедереву написао Житије Стефана Лазаревића, а кир Стефан Доместик прве ноте-неуме по којима се изводила црквена музика. Смедерево је постало центар у који су се сјатили многи наши и од Турака избегли бугарски и грчки књижевници, преписивачи и састављачи оригиналних дела српске средњовековне књижевности. У Смедереву је постојала и колонија дубровачких трговаца.

Дипломата деспот Ђурађ покушао је да и родбинским везама сачува границе своје државе. Уз раскошне свадбе и богат мираз, послао је своје кћери Катарину (Кантакузину) на двор грофа Улриха Цељског, а Мару у Муратов харем у Једрене. У знак још већег пријатељства са Византијом, свог сина, наследника Лазара, оженио је византијском принцезом Јеленом. Међутим, ни удајом својих кћери, ни вештом дипломатијом, ни новцем, ни потписивањем пограничног уговора са Венецијом, није успео да стабилизује Србију.

Његов зет султан Мурат II са својом војском је продро у Србију и после тромесечне опсаде, више глађу него борбом, принудио очајнички брањени град на предају 18. августа 1439. године. Несрећни владар пет година је лутао Европом тражећи помоћ, али је добио само празна обећања. После више победа хришћанске војске, Сегединским миром, деспоту су враћена 24 града, међу којима и Смедерево. Држава је обновљена, враћени су му ослепљени синови и ћерка, удовица Мара. Али овакво стање није дуго потрајало. Даровити наследник на турском престолу, Мехмед II Освајач одмах је почео обрачун са хришћанским државама. После двомесечне опсаде 1453. године освојио је бастион православног хришћанства, Цариград. Србија је поново била на удару.

Два пута је Смедерево одолевало турским нападима, али стари деспот је био на измаку снага. Умро је 1456. године у приликама, које су мало доброга обећавале. Оставио је Србију укљештену између угарских и турских интереса, а његови потомци и наследници откривају сву трагику у којој се нашла породица Бранковић и српски народ. Ни краткотрајна владавина најмлађег сина, деспота Лазара, ни намесништво на челу са

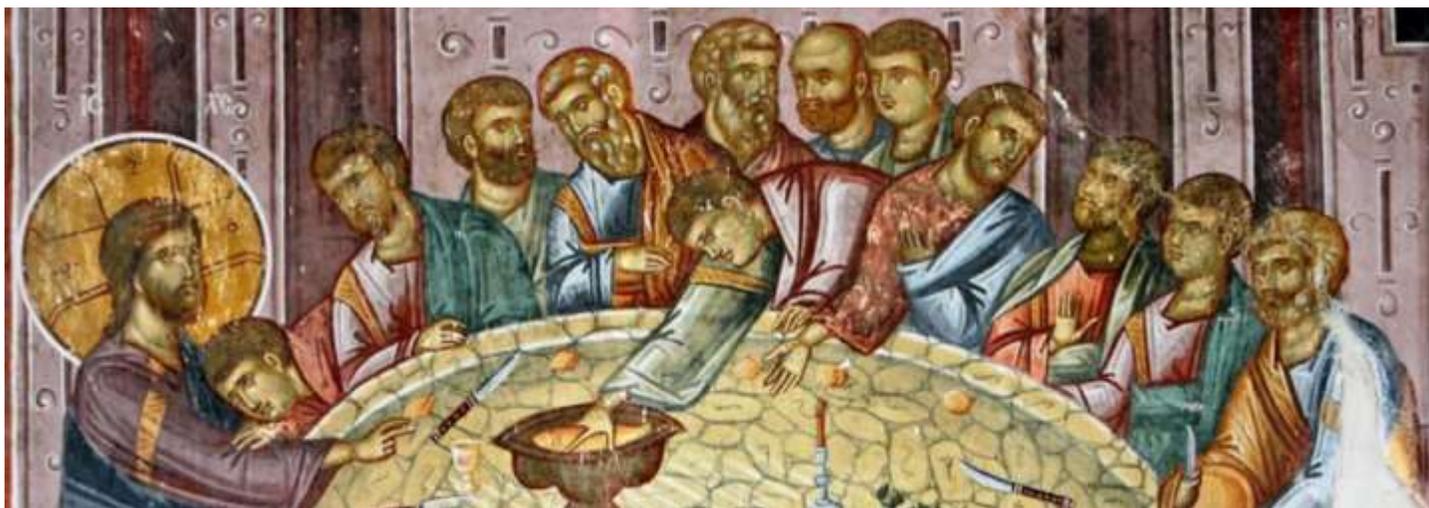
Михајлом Анђеловићем, ни слепи Стефан, а понајмање млади босански краљевић Стефан Томашевић, чија је владавина на српском престолу трајала непуна три месеца, нису биле кадре да сачувају српску државу. Борба за власт у српској престоници давала је прилику не само Османлијама него и осталим суседима Деспотовине да се боре за њене остатке. У последњем ратном походу кроз опустошену Србију, без икаквих препрека, султан је са великом војском стигао пред зидине Смедерева. Без отпора, по други пут коначно Турци су ушли у престоницу деспота Ђурђа, тако да је 1459. године падом Смедерева престала да постоји раније најмоћнија сила на Балкану. За Србе је почело вишевековно ропство.

ДЕСПОТОВО ЗАВЕШТАЊЕ

Оставио је деспот Ђурађ отечеству још нешто, по чему се може закључити да је био мудар владалац који није мислио само на материјална блага. Он је на свом двору неговао уметност коју је такође оставио наследницима као традицију. Кир Стефан Србин, доместик (диригент), управо је на деспотовом двору написао музику бележену неумама, која се лепотом не може мерити ни сачим. То су псалтике на српском и грчком језику „Ниња сили“ и „Вкусите“, хорске композиције компоноване у најлепшем маниру средњовековне византијске и црквене музике. Оригинални записи су уништени приликом бомбардовања Народне библиотеке Србије, 6. априла 1941. године, када су Хитлерови генерали испланирали и културни геноцид.

У време деспотовине, од 1428. до 1459. године, у Смедереву су написане чак двадесет четири књиге, које су такође нестале у трагедији Народне библиотеке.

ЈЕШЋЕ УБОГИ И НАСИТИЋЕ СЕ - ТУМАЧЕЊЕ МОЛИТВЕ ПРЕД ВЕЧЕРУ

Пише: Доситеј Хиландарац

„Јешће убоги и наситиће се, и хвалиће Господа они који га траже, жива ће бити срца њихова у векове векова“ (Пс. 21,27)

Текст ове дивне молитве, коју је Црква Христова усвојила за молитву пред вечеру, старији је скоро хиљаду година и од самога хришћанства. Преузет је из 21. Псалма, који се назива и Месијанским Псалмом због јасног пророштва о страдању Месије Исуса Христа. Богонадахнути Св. Пророк и цар Давид до детаља је у овом псалму описао како страдање Христово, тако и спасоносност тога страдања (владао је 1005-965 год. пре Христа).

Речима „Боже, Боже мој! Зашто си ме оставио?“ почиње овај Псалом. Сав род људски је од Адамовог греха и изгнања из Раја осећао ту богоостављеност. Адам је из Раја изгнан увече и то изгнање је пропраћено природним мраком ноћи. Тугује и вапије Св. Пророк Давид речима: „Боже! Ти си Бог мој, к Теби раним, жедна је Тебе душа моја, за Тобом чезне тело моје у земљи сувој,

жедној и безводној“ (Пс. 62,1). А најприроднији покрет боголике људске душе је покрет ка Богу, покрет да се човек сусретне са својим Творцем лицем к Лицу и да се насити гледањем лепоте Лица Божијега.

Преступом заповести Божије погажен је савез љубави Бога и људи, грехом је настао амбис који је раздвајао Творца и човека. Клетва закона је оптуживала и сведочила да не може грешан човек видети Праведног Бога и остати жив. Дело Месије је било да нас искупи од клетве Закона и врати у наручје Творца.

Тешка је богоостављеност коју осећа грешник, преступник Закона Божијега. Но праведно је да он буде богоостављен. Али од ове богоостављености тежа је богоостављеност коју осећа праведник. У највећој напегнутости да испуни вољу Божију и угоди Богу праведник осећа највећу богоостављеност. Господ као да је сакрио Своје Лице од њега и праведник не види разлог своје богоостављености и уздише: „Боже, Боже мој! Зашто си ме оставио?“ Најдубљу богоостављеност је доживео Богочовек Исус Христос на Крсту. И испивши горку чашу понижења у руке Оца је предао дух свој. У понижењу Христовом укинута је наша осуда, укинута је преграда која нас је раздвајала од Бога.

У псалму се примећују два различита тона. У првом делу псалма од 1-22 стиха је наглашена агонија праведника који страда за спасењем. Тај Праведник је Месија Христос. Свети пророк и цар Давид је готово хиљаду година унапред до детаља прорекао страдање Месије. У другом делу псалма од 22. стиха па до краја доминира тон победе, тријумфа и славословља. То је тон Новог Завета, или Новог Савеза Бога са људима.

У Септуагинти је за реч „убог“ употребљена реч $\lambda\epsilon\upsilon\eta\varsigma$, која значи „крајње сиромашан“. Мада овде речи „Јешће убоги“ (« $\Phi\acute{\alpha}\gamma\omicron\upsilon\tau\alpha\iota\ \lambda\epsilon\upsilon\eta\tau\epsilon\varsigma$ ») не треба схватити у смислу социјалне категорије сиромашних. Ти убоги су у ствари ништи духом, они који верују и живе истину да су ни из чега створени и да су ништа без Бога. Таквих убогих, таквих нишних духом је Царство Небеско.

Увече је Адам изгнан из Раја и лишен заједнице и општења са Богом. Увече нас Господ Исус Христос и враћа у рај и заједницу са Богом на Тајној Вечери. Тајна Вечера је била прва хришћанска Света Литургија. Адамов Рај је приказан као нешто изван човека, док је Христов Рај приказан као Царство Божије унутар у нама.

Блаженство тога Царства Божијег и живота вечног окушамо преко нестворених Божијих енергија које нам се дају у Светом Причешћу и које нас преображавају и обожују. Једино те вечне нестворене енергије Божије дају човеку да буде истински сит, да се насити, да има пуноћу живота. Стога што су те нестворене енергије Божије животворне и вечне, речено је: „Живо ће бити срце њихово у векове векова.“

А шта ће то јести и наситити се? И каква је то храна због које ће хвалити Бога и због које ће им бити живо срце у векове векова? Очигледно је да речи овога стиха устима Св. Пророка Давида говори сам распети Месија са Крста и да нуди своје тело као „хлеб насушни“ за живот света. То је „хлеб Божији који силази с неба и даје живот свету“ (Јн. 6,33). По речима Христовим: „Ја сам хлеб живота: који мени долази неће огладнети, и који у мене верује неће никад ожеднети“ (Јн. 6,35). Један философ је рекао: „Човек је оно што поједе“. Једење је знак да је човек створено биће, да није сам по себи, да није самобитан, да потребује храну у материји изван себе. Али од такве хране поново се гладни. А ко једе то Свето јело и пиће, тј. Свето Причешће, он постаје кост од кости Христове, месо од меса Христовог, крв од крви Христове, он по телу постаје брат Богочовека Христа. По том Телу Сина Свога у нама, Бог Отац нас и познаје као своје синове и даје нам се власт да га зовемо „Оче наш“. Христос је и једини пут нашег усиновљења Богу посведочен од самога Христа: „Ја сам пут и истина и живот; нико не долази Оцу осим кроз мене“ (Јн. 14,6).

„Ко једе моје тело и пије моју крв има живот вечни; и ја ћу га васкрснути у последњи дан“ (Јн. 6,54) – говори Господ. Због тога ми хвалимо и благодаримо Бога. У контексту ове молитве реч хвалити ($\alpha\iota\nu\epsilon\omega$) је синоним за реч благодарити ($\epsilon\upsilon\chi\alpha\rho\iota\sigma\tau\acute{\epsilon}\omega$), по којем је и Света Тајна и добила назив Евхаристија. Евхаристија је Нови Завет, Нови Савез Бога са људима у крви Исуса Христа, због тога нам је Господ и заповедио да је стално вршимо до Његовог другог доласка: „Ово чините мени за спомен“ (Лк. 22,19)

„Јешће убоги и наситиће се“ је дубоко литургијски утемељена молитва и говори нам о централној Светој Тајни нашег хришћанског богослужења. Стога су Оци Цркве установили да се ова молитва изговара пред вечеру да би се верни увек сећали Тајне Вечере на којој је Господ наш Исус Христос установио ову спасоносну Свету Тајну Причешћа (Евхаристије). Она је и позив сваком хришћанину да стално учествују у Тајни која охристовљује.

ИСТОРИЈСКИ КОНТЕКСТ НАСТАНКА КЊИГЕ ПОСТАЊА

Свето Писмо или Библија је богочовечанска књига, најпознатија и најпревођенија књига на свету. Преведено је на 2800 светских језика и обухвата временски период од 1300 година. Подељено је на Стари и Нови Завет. Стари Завет описује догађаје од стварања света до рођења Господа Исуса Христа, а Нови Завет од рођења Исуса Христа до краја света и Његовог другог доласка. Када читамо старозаветне текстове наилазимо на потешкоће и неразумевање у односу на новозаветне текстове које је лакше разумети. Треба имати у виду да су ти текстови својеврсна антологија јеврејске књижевности и да се писац обраћа и својим савременицима а не само нама који данас живимо. Треба знати да је начин мишљења оријенталног човека другачији од мишљења људи грчко-римског света. Поређења су различита, такође преводи могу бити незгодни. Док читамо требамо знати да ли је нешто истина, историјска чињеница или је то стилска фигура.

Ако је текст литургичка химна онда му је циљ да прослави Бога, а ако је историјски извештај онда му је циљ да опише стварне историјске догађаје. То је важно, јер текстови нису само голе чињенице него су интерпретације. Стари Завет је интерпретација присуства Бога у Израилу, као што су Јеванђеља интерпретације Христовог присуства на земљи.

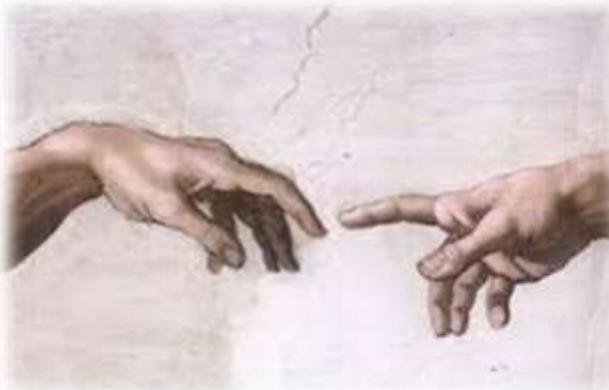
Петокњижје Мојсијево је највероватније записано у време Вавилонског ропства (8. век пре Христа). У Мојсијево доба није било много писмених људи. Није било ни материјала а можда ни велике теолошке потребе. Знање се највише преносило као наша епска традиција, у песмама, јер је тако било лакше да се памти. Доста озбиљније је било у време цара Давида и Соломона који су имали своје писаре и користили хананско писмо. Текстови које данас имамо настали су по принципу грудве снега и имају више слојева. Производ су колективног ауторства, док је индивидуално ауторство производ грчке свести. Писац би писао текст а каснији преписивачи су дописивали коментаре са стране или између редова. Временом су коментари улазили у интегрални текст. Постоји неколико традиција текста, Самарјански, Масоретски, Септуагинта... Данашња Књига Постања подељена на 50 глава. Подела Светог Писма на главе и стихове догодила се у 16 веку, док је код светих отаца постојала подела на зачала.

Период вавилонског ропства је златно доба настанка библијског текста. У времену ропства Израјљци су живели у окружењу народа који су имали материјалну културу напреднију од њихове. Дobar део Јевреја био је склон да ту и остане и да се приклони вавилонским култовима. То се види и по именима која су давали: Мардохеј, Зоровавељ... Питали су се да ли су вавилонски богови јачи од њиховог пошто су се они налазили у ропству. У то време доминантна је била космолошка поема Енума Елиша и мишљење да је све настало из неке борбе која се може опет активирати и одвести свет у хаос. Један од главних празника које су славили Вавилонци била је прослава Нове Године. Славили би по неколико дана и за то време читали Енума Елиш, њихову поему о стварању света. Мислили су да је свет постоји одувек, да је зао, да је човек ништаван и да га треба држати у ропству. Отуда долази оправдање робовласништва. За Египћане на пример, само су они били људи. Што је неко био ниже на друштвеној лествици то је имамо мање права. Робови ни име нису имали. У античко време не постоји идеја о стварању.

У таквом окружењу мисао о стварању света ни из чега била је веома радикална. Са вером у једног Бога Израилџи су се веома разликовали од осталих народа. Разликовали су се суштински и по вери у Бога и по погледу на свет, али је узет један књижевни модел који је већ усвојен као начин мишљења да се представи извештај о стварању и покаже Јахве као творац света. Они су понели са собом у ропство неке библијске текстове али су их тек у ропству уобличили у Петокњижје које је теолошки текст. У Библији, која понекад делује као књига препуна националног набоја имамо описане примере људи изузетно великог морала који нису били Јевреји (Урија Хетејин) и опис цара Давида који је направио грех. Писац хоће да каже: немојте се уздизати над другима, сви смо створени од праха земаљског и највећи међу нама је убио човека. Библија нас освешћује, изграђује прави однос према човеку у нама и сматра све људе једнаким.

Стари Завет нам говори да је Бог створио свет за 6 дана, да је свет добар по себи и да је човек створен по лику и обличју Божијем. Зато је однос према њему суштински другачији. О стварању света постоје два извештаја који се настављају један на други. Први говори о стварању света за 6 дана поступно и то је космологија, (вероватно је настао у месопотамијском окружењу). У првом извештају човек је круна стварања, последње Божије дело. Други извештај говори о Адаму и Еви ,то је антропологија, има доста уметничких елемената ,човек се налази на почетку стварања. Бог поставља људе у рајски врт, Едем ,на Истоку и описује га као оазу. Оаза је за људе који су живели

у пустињским крајевима била слика раја. А сам Исток и у хришћанству има велику симболику.

Састављачи Петокњижја су узели у обзир оба извештаја . Циљ је био да се каже : Ко је створио свет, какав је свет, шта је човек и који му је циљ постојања. А све остало је литерарни опис. Писац хоће да каже да је Бог Творац , да је човек икона Божија и да свет није зао него је добар. Као што кад се зида црква иконе се уносе на крају ,тако

је и Бог ставио човека у свет на крају као икону. Прва три дана стварања су стварање раздвајањем (развоји воду под сводом од воде над сводом, копно и море) ,настају 4 Божија дела док су друга 3 дана стварање обликовањем и такође настају 4 дела. Ту видимо једну врсту паралелизма у описивању. Свет је створен за 6 дана а 7 дан је посвећен Богу. Писац је веома смислено користио текст и дао му целовиту форму.

Прича о стварању света је богослужбени текст који је хтео да прослави Бога и да покаже основне идеје о стварању. Написан је у стилу химне или песме јер се то много лакше памти него дефиниције. Значи писан је у форми тадашњих већ

постојећих химни али се по суштини веома разликује од света у коме је настао. Занимљиво је питање о стварању светлости првог дана а небеска тела настају четвртог дана. То је зато што су се Вавилоњани клањали небеским телима. Библија насупротив томе говори да небеска тела нису богови него да су створена и то не првог него четвртог дана и бесмислено је клањати им се. Када разумемо идејну подлогу

онда разумемо и амбицију писца а то је да превазиђе митску причу и да нам саопшти верску истину. Глаголи који се користе кад се описује стварање човека су исти који се користе за опис грнчарије. Бог је грнчар и има власт над човеком. Бог промишља, ствара животиње али ниједна није пар човеку.

Затим ствара жену од ребра, што значи бок или половина, да му буде друга половина. Да имају исто достојанство. То је у потпуној супротности са античким менталитетом где је жена била посед и имовина. Нпр у грчкој цивилизацији жене нису могли ићи на Олимпијске игре, а Аристотел се захваљује боговима што није жена. У причи о стварању има и антропоморфизма као у опису Бога који се шета увече по врту. Овакви описи служили су да прикажу близину Божију и то како Он брине о човеку. Текст о првородном греху је један од психолошко најдубљих текстова у Старом Завету. После пада у грех Адам сваљује кривицу на жену а жена на змију. На такав начин они уствари пребацују кривицу на Бога. То је дубоко у људској психи да тражи оправдање за своје грешке пребацивањем кривице на другог. Карактеристично је да грех споља улази. Он није био укореењен у нашим прародитељима, они нису сами смислили да увреде Бога него их је неко споља (змија) подстакао на преступ. и поставља Херувима да чува врата раја.

Другом и трећом главом књиге Постања завршава се целина приче о стварању. Четврта глава почиње рађањем деце Адама и Еве, што је истовремено и прича о апсурду рата, о поделама и ратовима међу народима, а о томе неком другом приликом.

Свети оци саветују да читање Библије буде свакодневно, да нам то буде духовна храна која нам је потребна исто као и материјална. Ако бисмо читали целог живота макар по једну или две главе прочитали бисмо је целу неколико пута. озбиљна литература чита се више пута, некад заборавимо шта смо прочитали, некад не приметимо све. Свето Писмо треба читати сабрано, у молитвеном расположењу. У сваком случају ако је човек макар једну књигу у животу решио да прочита најбоље би му било да то буде Библија.

Дара Миловановић

Ванкувер, јун 2020

Кажи мени ђаче учениче шта је један?

Један Бог на небеси и на земљи, јако благ јако во вјек милост јего. Алилуја.

Кажи мени ђаче учениче шта су два?

Две таблице Мојсијеве, један Бог, на небеси и на земљи, јако благ јако во вјек милост јего. Алилуја.

Кажи мени ђаче учениче шта су три?

Три су Лица Божија, две таблице Мојсијеве, један Бог на небеси и на земљи, јако благ јако во вјек милост јего. Алилуја.

Кажи мени ђаче учениче шта су четири?

Четири листа Ванђелиста, три су Лица Божија, две таблице Мојсијеве, један Бог, на небеси и на земљи, јако благ јако во вјек милост јего. Алилуја.

Кажи мени ђаче учениче шта су пет?

Пет су рана Христових, четири листа Ванђелиста, три су Лица Божија, две таблице Мојсијеве, један Бог, на небеси и на земљи, јако благ јако во вјек милост јего. Алилуја.

Кажи мени ђаче учениче шта су шест?

Шест су дана од постања, пет су рана Христових, четири листа Ванђелиста, три су Лица Божија, две таблице Мојсијеве, један Бог, на небеси и на земљи, јако благ јако во вјек милост јего. Алилуја.

Кажи мени ђаче учениче шта су седам?

Седам тајни Христових, шест су дана од постања, пет су рана Христових, четири листа Ванђелиста, три су Лица Божија, две таблице Мојсијеве, један Бог, на небеси и на земљи, јако благ јако во вјек милост јего. Алилуја.

Кажи мени ђаче учениче шта је осам?

Осмог дана обрезање, седам тајни Христових, шест су дана од постања, пет су рана Христових, четири листа Ванђелиста, три су Лица Божија, две таблице Мојсијеве, један Бог, на небеси и на земљи, јако благ јако во вјек милост јего. Алилуја.

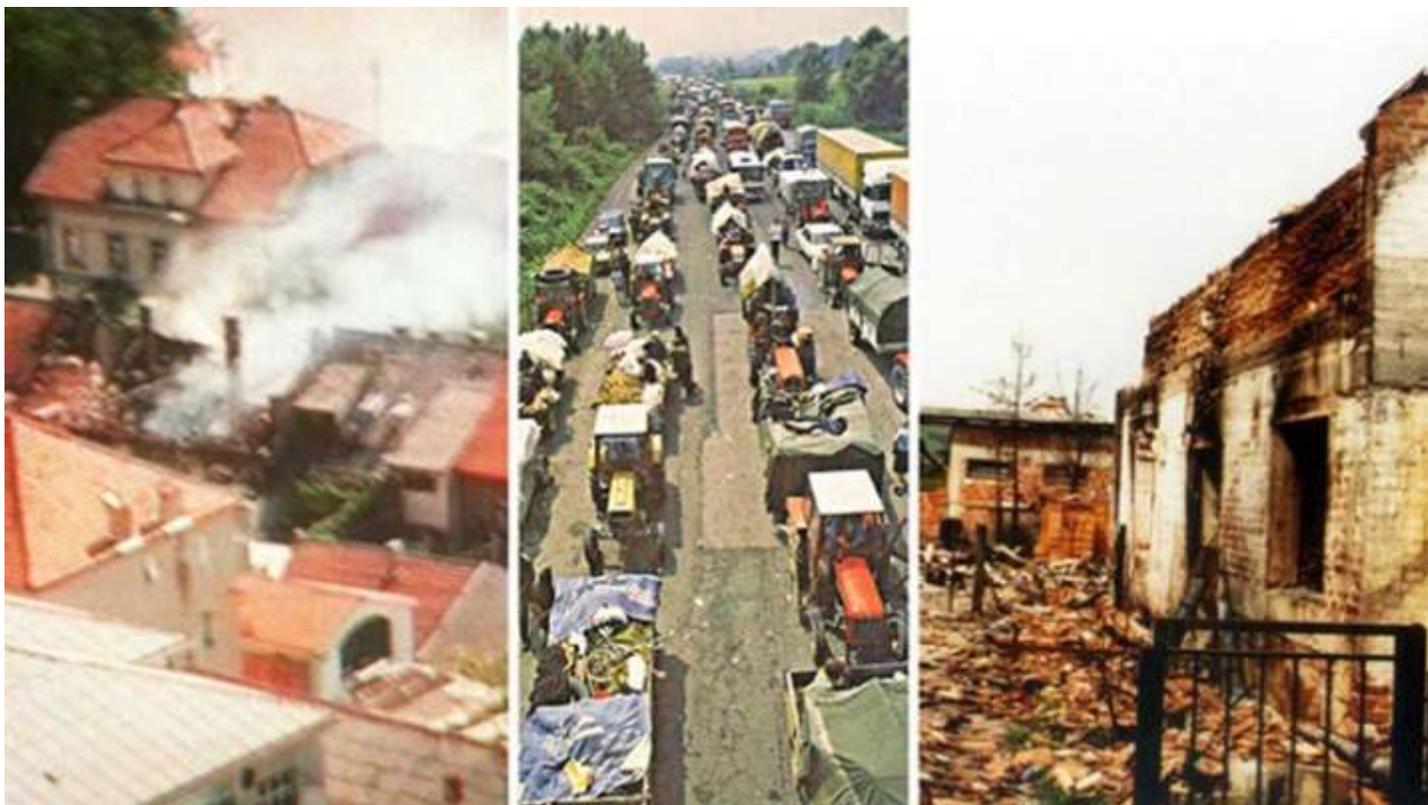
Кажи мени ђаче учениче шта су девет?

Девет чина Ангелских, осмог дана обрезање, седам тајни Христових, шест су дана од постања, пет су рана Христових, четири листа Ванђелиста, три су Лица Божија, две таблице Мојсијеве, један Бог, на небеси и на земљи, јако благ јако во вјек милост јего. Алилуја.

Кажи мени ђаче учениче шта су десет?

Десет Божјих заповести, девет чина Ангелских, осмог дана обрезање, седам тајни Христових, шест су дана од постања, пет су рана Христових, четири листа Ванђелиста, три су Лица Божија, две таблице Мојсијеве, један Бог, на небеси и на земљи, јако благ јако во вјек милост јего. Алилуја.

Олуја, злочин који још увек траје

Пети август је најтежи дан у новијој српској историји.

1995. године у периоду од 4. до 7. августа, десило се последње етничко чишћење у двадесетом веку. Војска повампирене фашистичке хрватске државе протерала је насилно, најмање 280.000 људи за четири дана из Книнске крајине.

Етничко чишћење за који нико није кажњен. Етничко чишћење у којем су из једне државе у централној Европи, протерани људи, само зато што су Срби.

Ми смо као народ доживели три геноцида у прошлом веку. У Првом светском рату, (када је нпр, само на територији Сребренице, Братунца и Зворника убијено близу 16.000 Срба, цивила, жене и деце), затим у Другом светском рату, када је само на територији НДХ убијено више од 1,3 милиона Срба, и коначно не тако давне 1995. када је српски народ протеран из хрватске државе у акцији коју је међународни суд правде у Хагу, потпуно ненаклоњен нама, означио као организовани и удружени злочиначки подухват, и том синтагмом прикрио истински назив тога што се десило у акцији „Олуја“ у Книнској крајини. У првобитној пресуди усташки генерали Анте

Готовина и Младен Макрач осуђени су на двадесетчетири и осамнаест година затвора, због учествовања у удруженом злочиначком подухвату на челу са Фрањом Туђманом, са циљем да се потпуно уклони наше, српско становништво са простора Книнске крајине. Проглашени су кривим за нечовечна дела, окрутно поступање, прогон, убиства, пљачке и разарања...

У међувремену, Хрватска је ушла у НАТО а ова северноатланска војна алијанса, поновила је у Ираку и Авганистану исто оно што су Хрвати учинили у Книнској крајини, гађали су болнице, школе и цивилне објекте, односно војне циљеве у непосредној близини болница, школа и цивилних објеката. Тако је, по инерцији, прва одлука Хашког трибунала поништена и донесена је друга, правоснажна пресуда, којом су Готовина и Макрач ослобођени свих оптужби, а првостепена оптужба је, цитирам, означена као неразумна.

Приликом претреса куће пензионисаног хрватског официра Емила Црнчеца, пронађени су топнички дневници које је током првог суђења Готовини и Макрачу тражио Хашки трибунал, а у којима је, наводно, била целокупна документација о злочинима и „прекомерној употреби силе“ у акцијама „Бљесак“, „Олуја“ и „Маестрал“.

Да су ови документи били доступни тужилаштву, вероватно не би ни дошло до друге ослобађајуће пресуде или би се десили нови фалсификати и ново, нешто другачије, хашко прекрајање историје, какве смо већ имали прилике да видимо. О пронађеним поверљивим документима писале су хрватске новине: Јутарњи лист и хрватски Дневник, али је МУП Хрватске демантовао ова писања.

Шта се заправо десило у „Олуји“? И шта може да у будућности очекује хрватски народ, који данас слави акцију, коју су чак и његови савезници и саборци, означили као удружени злочиначки подухват?

Peter Woodard Galbraith, амерички дипломата и академик, први амбасадор у Хрватској, демократа из Масачусетса, био је главни Клинтонув оперативац, најпре у Ираку где је практично поделио земљу на три зоне, затим је дејствовао у бившој Југославији, где је контролисао тада нелегалну трговину оружја из Босне у Хрватску, (возио се трактором током повлачења српских цивила из Книна, да покаже наводну подршку америчке дипломатије избеглицама и расељеним лицима) био је и потписник споразума из Ердута, са америчке стране, којим је завршен рат у Хрватској, да би каријеру наставио најпре у Источном Тимору, а затим поново у Ираку где је био укључен у писању новог устава ове данас окупиране земље...

Овај амерички дипломата, перјаник дубоке државе, је недавно дао низ интервјуа, који су доступни на српском језику, многе чак и за српске медије, у којима је, између осталог говорио и о узроцима који су довели до „Олује“. Рекао је да је он лично упозорио власт у Хрватској да Бихаћ не сме пасти, јер ако Бихаћ падне, биће то први пораз западноевропских држава после Другог светског рата.

Бихаћ је био стратешко место јер се налази у западној Босни, између Републике Српске и Републике Српске Крајине. Галбрајт је тражио ангажовање хрватских војних снага у садејству са НАТО војском у Босни и са формацијама босанских муслимана. Бихаћ је био је насељен босанским муслиманским и српским становништвом и није било никаквог интереса за хрватску војску да и она учествује у деблокади Бихаћа...

Галбрајт је обећао Хрватима да ће НАТО и војно и политички подржати акцију хрватске војске у Книну, ако хрватска војска помогне НАТО снагама и босанским муслиманима да се разбије наводна блокада Бихаћа.

Наравно, пошто је реч о подељеној средини и општинама у којој су живели и Срби, нема речи о опсади града.

Овом дипломатском трговином, Галбрајт и Клинтонув администрација, је ставила тачку на сукоб Хрвата и босанских муслимана у ратовима у Босни и Херцеговини. Поред истинске важности Бихаћа, реч је свакако и о маркетиншком потезу, јер је потенцијални улаз Срба у Бихаћ представљен, медијским спином, као почетак трећег светског рата и пораз западног система вредности. Галбрајт је још изјавио да је деблокада Бихаћа извршена да би се спречило понављање „Сребренице“...

Зато је и направљен наводни српски злочин у Сребреници, јер је тиме у западним медијима одбрањено оно што се десило у Книну...

Током деветнаестог века хрватска елита је националну свест градила на основу пројектоване територије коју су сматрали Хрватском. Наводне територије Хрватске биле су све оне које је Хитлерова и Мусолинијева НДХ сматрала својима, а то су Хрватска, Славонија, Далмација, Босна, Херцеговина, Бока Которска, српско приморје до Улциња, Срем, и делови Бачке и Баната. Сви који су живели у оквиру те територије, једноставно су сматрани за Хрвате. Управо у овој чињеници би требало да тражимо разлоге зашто поједини Хрвати данас покушавају да прикажу Теслу као Хрвата иако му је отац био српски православни свештеник, а ујак православни епископ. Они који су били православне вероисповести, сматрани су отпадницима од римокатоличке Цркве и отпадницима од хрватског националног бића. Да је Тесла којим случајем остао овде, да није отишао у Америку, био би убијен, као и сви припадници породице Тесла, који су мученички страдали током Другог светског рата. Чак је измишљена и изјава у којој Никола Тесла каже, цитирам : „Поносан сам на своје српско порекло и своју Хрватску државу“, што је апсурдно, па чак и смешно на више различитих нивоа.

Прво, Хрватска у време Николе Тесле није постојала, посебно не као национална држава. Никола Тесла је рођен у Хабзбуршкој монархији. Али, то је та хрватска логика, чим си рођен на просторима пројектоване државе Хрватске, ти си Хрват.

Друго, Никола Тесла није писао књиге, све што знамо о његовим ставовима, знамо на основу писама, у којима је небројано пута недвосмислено писао да је Србин, у писмима мајци, при сусретима са Николајем Велимировићем, краљем Петром II.

Као што сам у ранијим текстовима више пута говорио: Срби су на просторима данашње републике Хрватске живели од досељавања Словена на ове просторе, већ од краја шестог века. Ромејски цар и писац Константин Порфирогенит каже да је река Цетина која се улива у Јадранско море у Далмацији, између Сплита и Макарске, природна граница и да дели српски и хрватски народ, што са сигурношћу показује да је у периоду од седмог до десетог века, готово половина Далмације била настањена искључиво Србима. Данас би овај ромејски цар био означен као великосрпски националиста и шовиниста. Ко зна, можда би био оптужен и у Хашком трибуналу.

Захумље, као српска држава, постоји у оквиру Рашке, српске Босне, и Душановог царства, као држава настањена Србима све до турског освајања 1463. године, дакле до друге половине 15. века.

Од 1627. године, сто педесет година након турског освајања тих простора, Војна Крајина, која се простирала од Книнске Крајине до Баната стављена је под контролу хабзбуршке војске. Војници, или крајишници, како су се махом називали, били су великом већином Срби.

У жељи да се супротставе османским освајачима, а под сталном репресијом и одмаздама због честих устанака наши преци су у више таласа напуштали турско царство и досељавали се у области Војне Крајине. Тако се број Срба у оквирима Хабзбуршке монархије повећавао. С тим, да је овде важно да још једном напоменемо да су у тим крајевима, као што смо видели Срби живели од петог века, а када је реч о областима северно од Саве и Дунава, још и раније. Одмах по доласку у Војну Крајину, наши преци су

постајали војници, и стављали су се под команду аустријских официра. То директно значи да за Србе нису били надлежни хрватски феудалци, власници земље, који су под собом имали неслободне сељаке Хрвате. Срби су пре доласка у Крајину били слободни и по доласку у Крајину су остајали слободни војници. Ово наравно, није одговарало хрватским феудалцима, али ни хрватским сељацима, који су били власништво својих феудалних господара и који су са завишћу гледали на Србе, слободне војнике, који су ускоро добијали и земљу, на којој су били слободни и чији су били власници.

Будући да су Срби православне вере, на долазак великог броја православних шизматика са зебњом је гледала и римокатоличка Црква, која је с правом сматрала да Срби неће бити послушни римокатоличким бискупима. Хабзбуршка монархија била је строго римокатоличка земља, тако се Србима десило да су из милитантне исламске државе, прешли у милитантну римокатоличку државу. Ово је био најважнији разлог зашто је Крајина морала да падне на крају двадесетог века. Зато је морала да нестане најзападнија, православна српска држава, држава у којој су Срби били већина..

Уједињена Немачка, пружила је своју шапу на Балкан поново, обновивши стара савезништва, са Хрватском и Словенијом. Америка је окупирала Босну, Косово, Црну Гору и Северну Македонију. Српске земље, насељене Србима, постале су засебне државе, са новим народима у процесу расрбљавања које, као и „Олуја“, још увек није престало. Хрвати су преко нас опрали злочине из два светска рата, и прва и друга Југославија им је омогућила да пређу на страну победника. Словенцима је Југославија пружила још више од тога, да није било заједничке државе јужних Словена, судбина Словенаца била би попут судбине Лужичких Срба, народа који живи у оквиру германског ентитета, без своје националне државе.

Немци су успешно извршили ревизију Првог светског рата, уместо истине да је Србија нападнута од десетоструко јачег непријатеља, понуђена је алтернативна реалност: рат је почео јер су Срби, терористи, убили престолонаследника. Можда је и бој на Косову и Турска окупација Европе почела јер је Милош Обилић убио Мурата, ко зна?

Други светски рат је врхунац мржње Хрвата према Срба из Крајине напало преко 175.000 људи Србима, моменат када је та мржња достигла своју највишу тачку. Оно што су желели да учине вековима, тада 1941. године су од својих нацистичких вођа добили благослов да Србе избришу из постојања са простора које су сматрали њиховима.

Данас смо на прагу и ревизије Другог светског рата, где се мењају улоге целата и жртве. Немци штите своје савезнике, ЕУ је допустила Хрватској да заврши започете злочине из Првог светског рата. У Хрватској ће данас славити у Книну. Славити као да су победили самог Хитлера, а истина је другачија, извршен је егзодус, жена, деце и немоћних цивила, које је напала целокупна војска Хрватске, БиХ, као и пензионисани НАТО генерали.

Данас, у Хрватској готово и да нема више Срба. Од конститутивног народа, постали смо најпре национална мањина, а затим и само два одсто становништва. Иако више нисмо никаква „претња“ поретку, и даље смо изложени најстрашнијим притисцима да се отуда иселимо. Оно што су планирали Хитлер и Анте Павелић, извршио је комунистички генерал Фрањо Туђман уз помоћ пензионисаних НАТО официра и уз војну, политичку и медијску подршку Сједињених Држава, али и Немачке, и целокупне западне Европе, наших некадашњих савезника, који су обучавали хрватске официре и потпуно их снабдевали логистиком и оружјем.

Европа је чувала стражу док су хрватски војници бомбардовали колоне избеглица, жена и деце, док су хрватски војници вукли српске старице за нос... та слика није обишла свет, а слике из Сребренице јесу.

Хрватска влада је потписала уговор са америчком војно-консултантском компанијом: Military Professional Resources Incorporated који су радили на обуци хрватских официра. Тако је 24.000 бораца

уз помоћ НАТО официра И Крајина је пала. Книн је пао.

Убијени су штићеници у дому за особе са специјалним потребама, у Двору на Уни, који нису могли да пруже отпор, нити побегну. У Селу Вариводе су чак и српски лешеве вађени из гробова и скрнављени, осим гробља у Вариводама, уништено је још равно 180 гробаља. Можете ли

замислити каква и колика мржња је у стању да натера човека, људско биће да уништи гробове свог комшије из суседног села, чији преци већ хиљаду година живе ту. Осим гробаља, уништене су болнице и домови здравља, њих 52, уништено је преко 25.000 кућа, готово осам стотина радњи које су држали Срби, уништено је 78 цркава, преко деведесет музеја...

На жалост и данас, велики део српске јавности, скривен иза невладиних организација, које су финансиране баш из влада, како страних земаља, тако и наше, чујемо о бројним злочинима које су учинили Срби, а као што видимо, једино су Срби протерани из крајева где су живели хиљадама година, из Хрватске, Книнске крајине, са Косова и Метохије и из Сарајева.

Каква је будућност државе која свој идентитет ствара на чињеници да нису Срби, на чињеници егзодуса и ратног злочина? Данас је Книнска крајина празна, тамо више нема Срба, али нема ни Хрвата, као ни у Славонији, одакле се више Хрвата иселило од када је Хрватска ушла ЕУ, него што су Срба протерали.

Не смемо заборавити жртве.
Не смемо пристати на неправду.

(Текст написао свештеник Стеван Стефановић)

МЛАДИ ПРАВОСЛАВЦИ ПИШУ О СРПСКОЈ ИСТОРИЈИ

Војвода Живојин Мишић (1855—1921)

Пише: Анђела Новићевић

Живојин Мишић био је српски војвода. На самом почетку своје четрдесетогодишње службе, био је учесник српско-турских ратова, као питомац-наредник, касније потпоручник. У тим ратовима стекао је прва ратна искуства. Поред четворогодишње Артиљеријске школе завршио је Аустро-Угарску школу гађања у Бруку на Лајти и двогодишњу припрему за генералштабну струку. Такође је учествовао и у краткотрајном Српско-бугарском 1885. године.

Пуних шест година поред редовних дужности предавао је стратегију на Војној академији. Након Мајског преврта био је приморан да се пензионише у чину генералштабног пуковника, пошто је сматран превише блиским свргнутој династији Обреновића, али је реактивиран 1909. године, током анексионе кризе на лични захтев начелника Врховне команде генерала Радомира Путника, који га је учинио својим помоћником.

Мишић је помогао генералу Путнику да састави српски ратни план у евентуалном рату са Аустро-угарском. И у Балканским ратовима Мишић је такође био помоћник начелника штаба Врховне команде, генерала Путника, и био је његова десна рука. Непосредно је сарађивао на планирању и руковођењу операцијама против турске Вардарске армије, због чега је после Кумановске битке унапређен у чин генерала.

Посебно се истакао правилном проценом ситуације првога дана битке на Брегалници, када је српска Врховна команда у Скопљу разматрала питање на којој линији ће примити одсудну битку. Усвајање његовог предлога имало је пресудан утицај на даљи ток и коначан исход одлучујуће битке Другог балканског рата. По завршетку овог рата, Мишић је по други пут пензионисан на исти начин заслугом официра припадника Црне руке.

Међутим, пред само избијање Првог светског рата, опет је био реактивиран и постављен за помоћника начелника штаба Врховне команде. Током

Колубарске битке, генералу Мишићу је предата команда над Првом армијом, која је тада била у врло тешкој ситуацији. Највише захваљујући његовим личним напорима и знању, Прва армија се од јединице у расулу претворила у формацију способну за борбу. Мишић је инсистирао на дубљем повлачењу, скраћењу фронта целе српске војске, којим би се осталим армијама дало времена за одмор, поуну залиха и снабдевање. То његово коцкање се исплатило пошто је аустроугарска војска превише раширила своје линије, па је тешко поражена у потоњем српском контранападу. За заслуге и извојевану победу, Мишић је 4. децембра 1914. године унапређен у чин војводе. Након новог здруженог напада немачке, аустроугарске и бугарске војске на Србију у октобру 1915. године, када се српска војска повукла на Косово, Мишић је предложио да се изврши контранапад. Овај предлог су одбили остали заповедници армија на састанку у Пећи и уследило је повлачење. Након овога предао је команду армије и отишао на лечење у Француску. Средином 1916. године поново је постављен за командата Прве армије која је зауставила и натерала на повлачење бугарску војску и у бици код Гоничева ослободила Битољ.

Пред крај рата у јуну 1918. године заменио је формацијско место са генералом Бојовићем и постављен је за начелника штаба Врховне команде. Командовао је српском војском приликом пробоја Солунског фронта у септембру исте године, и за два и по месеца је ослобођена Краљевина Србија. Од стране енглеског краља Џорџа V награђен је титулом енглеског витеза бакалауреја. Као најзнаменитији војсковођа Првог светског рата и српске ратне историје, од свог народа сматран је за легенду.

МАНАСТИР СВЕТОГ ВЕЛИКОМУЧЕНИКА ГЕОРГИЈА ЋЕЛИЈЕ

Манастир Ћелије посвећен светоме великомученику Георгију налази се око 3 км југоистично од Лајковца, а 2 км источно од ушћа реке Љиг у реку Колубару. Такође у непосредној близини ушћа тих двеју река на једно 1 км удаљености је и археолошко налазиште Анине из Римског доба. Манастирска црква је сазидана у ували испод Враче брда (кота 293) и брда Човке (кота 272) на надморској висини 139 м. Поред манастира у ували протиче плитак поток Каменица. У тој скривеној долини највероватније током XIV века или почетком XV века подигнут је мањи манастирски комплекс састављен од једнобродне цркве и неколико објеката. Прошлост манастира св. Георгија у селу Ћелије код Лајковца веома је тајновита. Досадашњи покушаји да се она одгонетне нису се могли заснивати на уобичајеним писаним изворима, јер њих готово да није ни било, већ искључиво на изворима другачије природе.

А један од ретких писаних података о старости манастира даје Петар Ж. Петровић у књизи Шумадијска Колубара (Београд 1949). Он бележи следеће: „Стари манастир Ћелије, по коме је ово насеље добило име, био је у потоку Каменици. Он је посвећен Св. Ђурђу. По предању два пута је рушен и трећи пут обновљен. У Карађорђево време пренета су манастирска звона и црквене утвари у манастир Боговађу на чување. Звона су била тако велика да су их вукли дванаест пари волова. Тада су Турци порушили манастир до темеља, а остала је само часна трпеза од камена у олтару, коју су касније пренели у цркву суседног села Петке. Кад се подизала данашња црква на темељима старог манастира, тада се раскопала камена плоча и под њом је нађен људски костур. По предању код овог манастира је сахрањен слепи Гргур, син деспота Ђурђа, па се казује, да је откривени костур слепога Гргура“.

Манастир је служио за смештај мањег броја монаха, и по угледу и концепцији подсећа на велики број манастира који су у то време, под утицајем Свете Горе, подизани у Србији. Он је највероватније настао у другој половини XIV или почетком XV века када је непознати представник српске властеле вођен духовним мотивима, уз приметан јак утицај светогорских

идеја, одлучио да у средњевековној жупи Пепељевац, у скривеној долини поред маленог потока, подигне храм посвећен св. Георгију. Избор једног од светих ратника за патрона и места за градњу храма у пограничном подручју према Угарској указују да је ктитор био представник српске војне властеле. Након смрти, ктитор-оснивач је сахрањен највероватније у јужном делу западног травеја цркве уз постављање каменог надгробника. Приликом градње спомен костурнице ктиторски гроб је девастиран.

Археолози Радивоје Арсић и Владимир Пецикоза који су испитали целокупну унутрашњост цркве и део порте изнели су мишљење да су првобитни патрони манастира били св. Врачи. Утемељење су нашли у постојању топонима Враче Брдо, по предању по којем су овде боравили врач и постојању оближњег извора слане воде за који се везују лековита својства. Такође се у предању помиње да су војници после косовског боја код тог извора видели ране. Овакво мишљење се не може лако прихватити јер су сви докази везани за топоним „Враче Брдо“. За брдо постоји и други назив Врапче Брдо, што може да указује на птице врапце.

У првом периоду трајања манастир се састојао од цркве, конака, трпезарије и обзића. Једнобродна црква са два пиластра у наосу и полукружном апсидом је имала плитко фундиране темеље, зидове од притесаног кречњака са квадратним тесаницима сиге на карактеристичним местима, засведен полуобличасти свод и двоводни кров без куполе. Постојао је спољашњи и унутрашњи живопис. Од околних храмова је издвајају правилан облик и пропорционалне димензије.

Првобитни манастирски конак још увек није лоциран, а највероватније се налазио западно од храма. Јужно од цркве била је трпезарија наслоњена на обзије, данас прекривено савременим конаком за становање.

Нешто касније, на прелазу XV у XVI век, у централном делу наоса, извршена је сахрана још једне значајне личности, православног мушкарца старијег од 60 година. На место сахране које је било неуобичајено за средњи век не би требало гледати као жељу да се гроб прикрије, већ као нови начин размишљања и живота у цркви, што се истовремено може срести и у манастиру Ваведење у Славковици. Покојник није био сахрањен у сандуку, већ су преко њега постављене само дрвене даске и обрађени лежећи правоугаони надгробник са полукружним завршетком од пешчара оријентисан правцем запад-исток, без икаквог украса и текста. У гробу је било једино девет сребрних дугмади, највероватније пореклом са његове одеће.

Идентитет покојника није утврђен, али како је у време његовог живота ова област била увелико освојена од Османлија који су се ослањали на локалне кнежеве уврштене у редове турских спахија, могуће да је реч о Новаку сину Милошевом, кнезу из нахије Колубара којој је једним делом припадало село Ћелије, без Белог Брода и Лаловца. Ови кнежеви, представници локалне самоуправе, умели су често да наступе као обновитељи српских храмова, те је могуће да је то исто учинио и кнез Новак, који је због тога и сахрањен у централном делу наоса.

Иако се у турским дефтерима из прве половине XVI века помиње место Ћелије, нема икаквог помена самог манастира, што не значи да није постојао. У каснијем попису из 1741. село Ћелије је било прикривено од становника Петке који су обрађивали тамошњу земљу, због чега је 1743. регистровано као мезра и додељено као тимар извесном Хасану уз обавезу да га насели.

Источно од цркве, као последица новог начина размишљања, негде током XVII или XVIII века подигнут је нови конак за становање, спратне природе и делимично укопан својом северном страном у брдо. Конак је био у употреби током XVIII и почетком XIX века, а његови темељи су се очували до данашњих дана.

Манастир је уз извесне прекиде највероватније постојао до краја XVIII века када је потпуно заустео. Постоји предање које казује да су манастир у Карађорђево доба по други пут срушили Турци топовима са брда, али је вероватније да је у питању била Кочина крајина. Након разарања цркве, пренета су звона са „дванаест пари волова“ у манастир Боговађу на чување, што делимично потврђују записи боговађског игумана Мојсија (Савић) у Дабином јеванђељу од 4. фебруара 1808. и сведочење марковачког пароха Марка Димитријевића крајем XIX века. Из игуманових записа се може видети да су звона била тешка око 400 и 700 килограма.

Боговађски калуђери су за потребу оправке свог храма током 1843-44. узели и један део камена из манастира Ћелија, што је изазвало протест Ћелијанаца. Епископ Сава је заштитио оптужене монахе тврдњом да је манастир у Ћелијама градио игуман Мардарије истовремено кад и Боговађу, те ова црква припада Боговађи.

Када је средином друге половине XIX века породица Стошић обнављала запустелу цркву у Петки, пренета је и камена часна трпеза. Градња спомен цркве „где ће бити смештене кости наших јунака који су погинули бранећи своја огњишта“ у Првом светском рату, почела је 1924. године да би већ 1925. године служена Литургија. Обновљена црква је постала спомен костурница за око 7.000 српских и аустроугарских војника изгинулих у околини Врачег Брда и Човке током Колубарске битке 1914. године. Најжешће битке вођене су између Враче Брда и Човке у Ћелијама. Приликом обнове манастирске цркве очувани делови камених црквених зидова максималне висине од 1,5 м надзидани су опеком, а кости изгинулих војника су положене у крипту у наосу и испред западног улаза. Преко остатака првобитног пода од облутака и опеке заливених кречним малтером постављен је нови и том приликом је највероватније у јужном делу западног травеја откривен ктиторски гроб са надгробником који је девастиран и негде померен. Предање по којем је у манастиру сахрањен Гргур Бранковић је тада оживело и народ је почео да верује да поменути гроб припада сину деспота Ђурђа, иако је званично прихваћено да је он сахрањен у Хиландару где се он замонашио и упокојио 1459. године.

Током 2004-05. извршена су извесна археолошка истраживања везана за реконструкцију цркве и крипте који су били тешко оштећени влагом и подземним водама. Тада је изграђен дренажни систем, хидроизолована црква и крипта, учвршћени темељи, поправљена фасада и делимично обновљен малтер.

Црква је деценијама била заборављена, а настојањем и трудом Епископа шумадијског Јована манастир је поново васпостављен и освећен 29. јула 2006. са статусом метоха манастира Св. Луке у Бошњанима код Варварина.

Адреса: Манастир Ћелије, 14224 Лајковац

Духовни пламен Хиландара у Србији у Манастиру Св. Ђорђа

Игуман српске царске Лавре на Светој Гори, манастира Хиландара, архимандрит Методије, богослужио је о празнику Светог Георгија у манастиру Ћелије код Лајковца, поводом славе ове светиње у Епархији шумадијској, известио је за Радио Слово љубве нови настојатељ Ћелија, јеромонах Доситеј Хиландарац.

Јеромонах Доситеј, игуман Манастира Св. Георгија у Ћелијама код Лајковца и Високопреподобни архимандрит Методије, игуман Манастира Хиландара

Архимандрит Методије је заблагодарио на благослову за богослужење у Ћелијама Епископу шумадијском г. Јовану и пожелео новопостављеном игуману Доситеју да му у преносу духовног пламена из Хиландара народу у Србији на помоћи буде Игуманија Свете Горе Пресвете Богородица, те му је овом приликом даровао Икону Пресвете Богородице Тројеручице.

Отац Доситеј је узвратио уздрајем у виду лепо украшеног Светог писма за које је казао да је то „најмоћније оружје на свету – реч Божја“, на шта се игуман Хиландара Методије захвалио и поучио присутне да „Свето писмо треба не само да читамо, него да га испуњавамо“.

У беседи је архимандрит Методије истакао значај духовног труда сваког хришћанина, посебно угледање на светитеље мученике: „Колико Господ да благодати, онолико ће од нас и тражити, али не смемо бити духовно лењи, већ треба да се трудимо да испунимо своју меру“.

Манастир Ћелије потиче из 15. века, доста је страдао кроз историју. Налази се у подножју Врапче брда где се одиграла чувена Колубарска битка, а испод цркве су похрањене кости хиљада српских војника погинулих за своју отаџбину. Такође има много костију и аустроугарских војника, нарочито међу њима Чеха. Због тога се манастирска црква зове још и спомен-костурница.

Извор: Слово љубве

Помоћ нашој браћи у Црној Гори!

Драга браћо и сестре, поштовани парохијани,

Наша Српска Православна Црква одувек је била на бранику вере и нације, па тако и данас, налазећи се у специфичним временима у исто тако специфичној ситауцији, на свим просторима и крајевима наше Отаџбине. Поред нашег страдалног народа на Косову и Метохији, наша СПЦ у Црној Гори је у тешком искушењу, бранећи светиње, које је наш народ подизао од давнина и у којима се Богу молио.

Пре неког времена један млади човек, Мирослав Копривица, Србин из Никшића, православца,

одбио је неразумну наредбу, да сруши конак у манастиру Светог Василија Острошког на Бриској Гори код Улциња.

Због његове храбрости и херојског чина, заслужио је поштовање свих Срба, ма где у свету се они налазили, и због тога смо одлучили да покренемо братску акцију прикупљања донација за нашег брата Мирослава како би показали њему као и свим Србима у Црној Гори да смо срцем и молитвама уз њих у овим тешким тренуцима за нашу свету Српску Православну Цркву.

Желимо да Вас обавестимо да смо сакупили \$3,160 и сакупљени прилог је послат 12. јула 2020. године на Петровдан, Председник ЦШО Св. Тројице у Старом Граду у Будви, заједно са свештеником о. Борисом Радовићем, су послали видео који су снимили приликом уручења новчаног прилога Мирославу и у коме су се захвалили на исказаној љубави и подршци наше ЦШО као и председнику наше ЦШО Петру Атанацковићу који је био организатор овог хуманитарног дела.

Ванкувер Канада

Овде можете погледати херојско дело Мирослава Копривице:

[Херој за Царство Небеско – Мирослав Копривица](#)

Наша будућност - деца и млади

Наша ЦШО Св. Арханђела Михајла је благословена са много деце и омладине који долазе у Цркву, који похађају Српску школу или негују фолклорну традицију кроз српско коло и песму, и који се укључују у живот црквене заједнице и припремају да остану њени активни чланови. Овог лета смо организовали и Српски Дечији Летњи камп који је био веома успешан али не само по великом броју уписане деце уписане деце узраст од 4 до 14 година, већ и по ангажовању младих који су активно учествовали у организацији кампа и дали свој огроман допринос - не само помагањем у просветном и рекреативном раду кампа својим ангажовањем у припреми креативног наставног плана и програма за рад кампа.

Камп је организован с благословом нашег свештеника протојереја о. Малише Миловановића, и пошто с благословом све лако иде, камп је одржан у дивној атмосфери и био је веома садржајан. Нагласак је био да деца говоре српски, уче о српској традицији, српској историји, а све кроз креативне активности и лепо дружење. Неизмерно смо захвални учитељицама кампа које су одвојиле своје време и свака у свом домену дала допринос кампу. Деца су имала прилику да кроз неколико области науче понешто ново: учитељица др. Зорица Котур је припремила садржај под називом Млади научници, учитељица Долорес и Анђела Павловић су се побринуле за српску народну поезију и народне умотворине, учитељица Александра Пећанац је са децом радила рубрику Екологија где су деца учила о поштовању природе. Део садржаја је била и древна српска историја за коју се побринула учитељица Снежана Јешић. За веронауку за децу и увод у живот малог православног хришћанина побринули су се о. Малиша Миловановић и катихета Љиљана Тољевић. Младе учитељице су биле и Теодора и Анђела Новићевић који су, уз помоћ учитељица, припремиле рубрику Живот – Како растемо.

Захваљујући дивној сарадњи са свим учитељицама и заједничким напорима добровољаца, највише чланова из ФГ Млада Србадија, водитељи кампа Снежана Јешић, Маја Ковач и Љиљана Тољевић су објединиле садржај кампа до најмањег детаља и потрудиле се да све буде организовано, деца приступачно и занимљиво. А Снежана и Маја су

неуморне водиле бригу о деци и волонтерима кампа.

Захваљујемо се деци кампа која су вредно и редовно похађала камп и родитељима који су уписали децу у камп јер су увидели потребу да деца кроз дружења и пријатељства што више буду укључена у живот српске заједнице. **Деца и омладина – то је будућност света, и будућност наше црквене заједнице. Без њих ми смо само звоно које јечи: они – препуни љубави – су срце и крила ове заједнице.**

Заиста морамо од свег срца похвалити све добровољце који су уложили максималан напор да се наших 37 уписане деце у кампу што више међусобно друже, размењују идеје и заједнички раде и уче а све то са дечијом ведрином и младалачким ентузијазмом. Волонтери су одушевили децу другарством и пажњом коју су им поклонили.

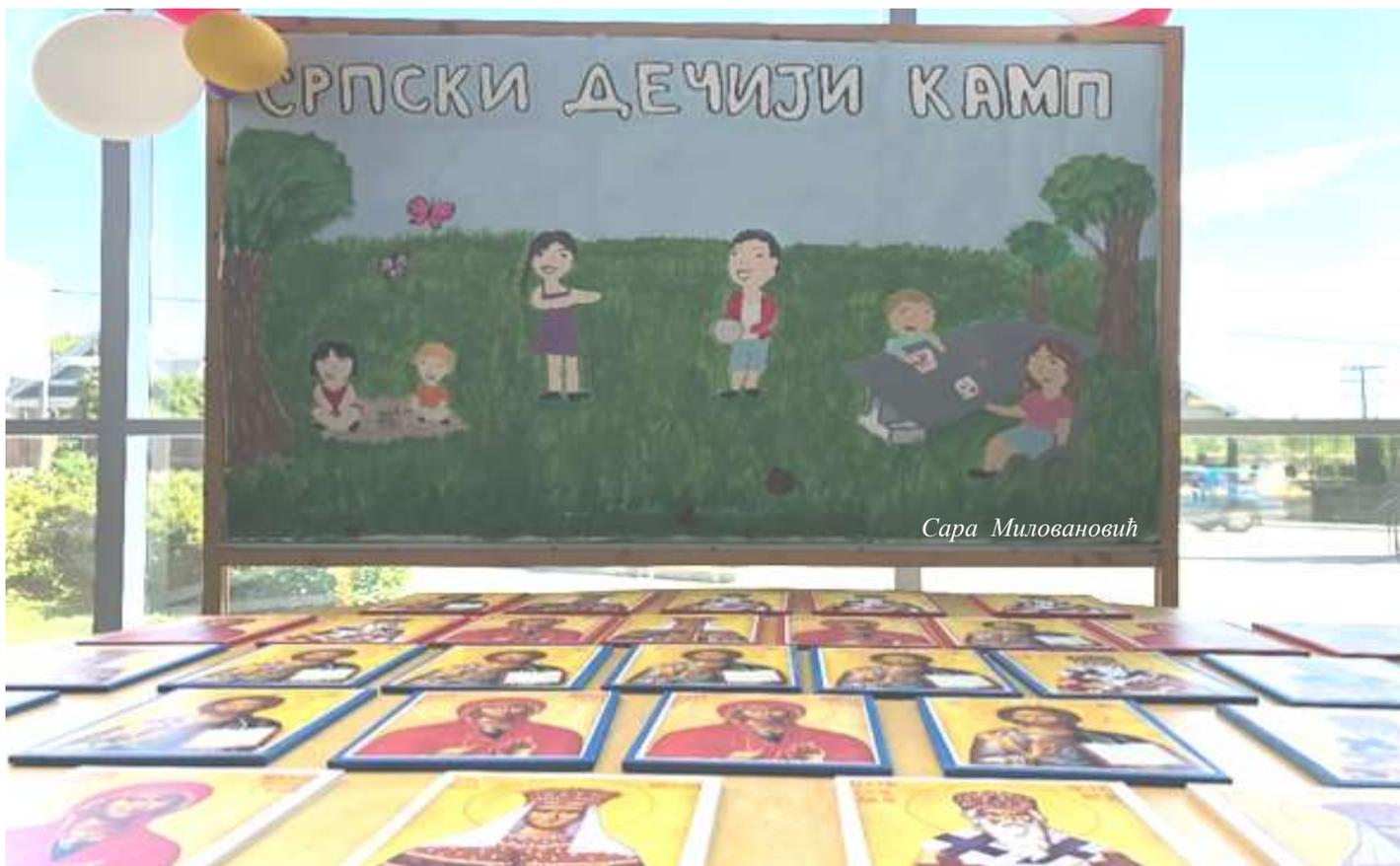
За нас организаторе кампа срце је било препуно да чујемо колико су деца и родитељи били срећни и задовољни са кампом и да сарађујемо са овом одговорном омладином који су несебично дали све од себе. Неколико наших младих добровољаца су чак узели годишњи одмор и слободне дане са посла да би могли што више да помогну.

Млади волонтери су се прикључили и на тај начин успоставили и нова међусобна пријатељства и прилике за дружење младих у нашој ЦШО. Камп је постигао велики успех због њихове помоћи, енергије, креативности и свесрдности. Поносни смо на сву децу и наше младе и на све родитеље који су такође осетили лепоту живота у црквеној заједници и планирали смо и остале прилике за дружење и за маме и за дцу ради очувања српске традиције и културе.

Многи млади су изразили жељу да остану део црквене заједнице кроз похађање српске школе, фолклора и даље волонтирање кад год Цркви затреба, рекли су нам. Такође, направили смо тим младих који се ето понудио да се прикључи и да помаже у прављену колача и српских послastiца. Вредне руке знају да месе и колаче! Подржите њихову прву КОЛАЧИЈАДУ 30. септембра у нашој цркви у продаји ЗА ПОНЕТИ!

С молитвом Св. Архангелу Михајлу да благослови све који су на било који начин помогли рад кампа.

Љиљана Тољевић

СРПСКИ ДЕЧИЈИ КАМП

Пише: Теодора Новићевић

Пројекат „Српски дечији камп“ је осмишљен у складу са потребама деце и младих који, у већини случајева теже за усавршавањем српског језика, традиције, историје и обичаја.

Деца су кроз игру учила ћурилицу и упознавали знамените личности српске књижевности.

У опуштеној и дружељубивој атмосфери, деца су на специфичан начин, кроз забаву и дружење стекла знања из области историје, земље својих предака, као и њених најважнијих културних тековина.

Богату српску културу, традицији као и многе гране уметности деца су упознавала кроз занимљива предавања праћена маштовитим активностима.

Тим наставника и волонтера се трудио да деци ни у једном тренутку боравка у кампу не буде досадно, организујући разне игре из наших

крајева. Између осталог играли смо прескакање конопца, вуче колико је сати, лимбо, музичке столице, између две ватре итд.

Првог дана у кампу смо заједно са децом садили пасуљ и кукуруз тако што смо у пластичним чашама стављали мало земље, семе и мало воде. Било им је јако занимљиво и сваког дана су заливали своје биљке, посматрали и гледали из дана у дан како оне расту.

Деца су правила разне експерименте растварања супстанци у води, а такође правили су и сладоледе и љигавце. Последњег дана смо са нашим свештеником правили и освештавали иконе. На крају дана свако дете је добило своју врећицу са малим поклончићима унутра, као и књиге и захвалнице за учешће у кампу.

Многа деца која су учествовала у кампу су побољшала њихов српски језик што се наравно дало и приметити.

Надамо се да ћемо наћи начин да се дружимо и мимо кампа на пример на фолклору или неким журкама за децу и младе за које сам сигурна да би нам црква изашла у сусрет.

Српска школа "Св. Василије Острошки"

при ЦШО Св. Архангела Михајла-
Бурнаби

ОБАВЕШТАВА

сву заинтересовани децу и родитеље да
ће упис у

нову школску 2020/21 годину бити

6. и 13. септембра 2020

од **11:00** АМ-**1:00** РМ

у просторијама школе.

Школска 2020/21 ће почети са радом 20 септ 2020.

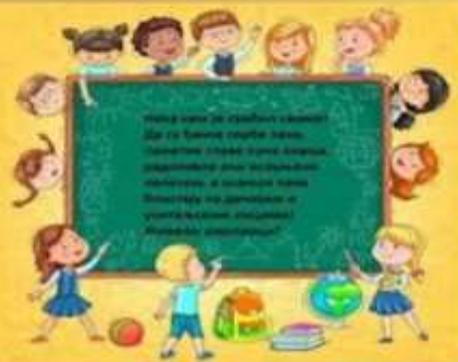
За додатне информације можете контактирати

Дару Миловановић

на телефон 6043793235 или путем

Е поште

spc.skolasv.vasilijeostroski@gmail.com

Желимо да Вас обавестимо да ће наша школа стриктно пратити упутства и правила о сигурности и безбедности прописаних од стране Министарства образовања и здравља Британске Колумбије и државе Канаде.

Српски фолклорни ансамбл

МЛАДА СРБАДИЈА 2020/2021 РЕГИСТРАЦИЈА

Придружите се!

Сви узрасти су добродошли
5. септембар, 2020 at 2:00pm
Црква Светог Арханђела Михаила
7837 Canada Way, Burnaby B.C

За више информација контактирајте
Mlada.srbadija.vancouver@gmail.com

ПАРОХИЈСКЕ ТЕМЕ

Уз Божију помоћ и у славу Божију

БЕЛИ АНЂЕО: Драги читаоци,

У рубрици Парохијске теме разговарамо са нашим уваженим братом господином Војиславом

Николићем. Војислав је један од добротвора наше Цркве који на све начине доприноси напретку и успеху у раду наше Цркве. Војислав се поред свог волонтерског рада и добротворства такође залаже за

очување српства на овим далеким канадским просторима. Брате Војо помаже Бог и захвални смо за вријеме које ћете одвојити да разговарамо о вишедеценијској нашој заједници и њеним догађајима. Наша заједница носи дух српског времена и реците нам нешто откада сте ви укључени у живот ове заједнице и како се вама чини како се живи у нашој црквеној заједници.

ВОЈИСЛАВ: Бог Вам помогао сестро Љиљана. Ја сам дошао у Канаду, у Ванкувер августа мјесеца 1998. По доласку у овај град одмах се распитујем за наше цркве, тако да упознајем обе парохије. Обзиром да ми је још осамдесетих година била позната ситуација у дијаспори, што се тиче црквеног живота и раскола, ја нисам оклијевао ни часа, знао сам да ми је мјесто у тадашњој Новограчаничкој парохији.

Постао сам доста активан и већ на почетку '99-те, бивам примљен у чланство Цркве Св. Архангела Михајла. Тада смо бројчано били доста слабији, али много посвећени и одани нашој заједници. Да није тако било, не би данас уживали у оваквој велелепној Цркви.

Што се тиче живота у нашој црквеној заједници, он је одличан, Богу хвала. Бог нас је благословио доласком свештеника Малише и протинице Даре. Уз свакојаке потешкоће напредак је видан.

БЕЛИ АНЂЕО: Следеће питање се тиче организације наших добротворних вечери које имамо неколико пута у току године: Херцеговачко вече, Вече Републике српске, Крајишко вече и

остале. Како је потекла идеја и шта је циљ организације ових добротворних вечери? И ако можете да кажете нешто на коментаре који се често чују у нашој заједници где неких имају примједбу – “Што ће нам овакв вечери зар нисмо сви ми срби”? Какво је ваше мишљење по овом питању.

ВОЈИСЛАВ: Организовање ових вечери је потекло још на Хејстингсу, а циљ је био да привучемо што више парохијана. Па смо се почели и натјецати, ко може више окупити људи а и скупити више донација за градњу будуће Цркве. Знали смо да је пред нама велики изазов. Били су ту још и вокатони. Ја разумијем примједбе. Прије двјеста година Сава Текелија је рекао: “Маните се тих назива босанац, далматинац, србијанац, црногорац, јер ће неко наћи оправдање да од тих покрајинских назива направи посебне народе...” И дефинитивно је био у праву. Ја сам увијек оптимиста, мислим да ми срби нисмо тако ни слаби ни наивни. Треба схватити да се ми до данашњег дана нисмо ослободили комунистичког јарма. Има још много да се ради.

БЕЛИ АНЂЕО: Ви сте један од великих поштовалаца српских великана и одличан познавалац српске историје и историје наше ЦШО Св. Архангела Михајла. Наша заједница је позната по томе што чува сјећање на српског генерала Дражу Михајловића и ми организујемо Дражин дан. Реците нам нешто о томе откуда толика љубав преба Чичи Дражи код нас. Доста људи не разумије Дражин дан јер ми се веселимо на дан када је спомен његове смрти. Зашто ми прослављамо Дражин дан на овакав начин?

ВОЈИСЛАВ: У вези овог питања, још у уводу сам нагласио да Црква Св. Архангела Михајла је од оснивања била на курсу заштите имена и дјела генерала Драже Михајловића. Чак је мало изгледало и парадоксално. Чичина слика у цркви на Хејстингсу је била одмах до иконостаса. За сваки случај да буде јасно свакоме ко смо. Моје лично мишљење је, да је среће и у отаџбини да се разматра канонизација генерала Драже, а ми га тек рехабилитовали. Даће Бог, и то ће једног дана доћи. У Библији се каже: све сто чиниш тајно биће јавно. Мислим на комунистичке подвале. Даће Бог па ће сви сазнати ко је био Дража. Од почетка рада Цркве на Хејстингсу, педесетих година, почело се са давањем парастоса Чичи Дражи, спомен на дан његовог погубљења. Све до данашњих дана. А ми не били срби да после не попијемо и не поједемо. Мислим да је то више неки српски инат. На жалост, то је увијек бојкотовано.

БЕЛИ АНЂЕО: У нашој ЦШО али и у осталим заједницама Америке и Канаде, влада један осјећај размимоилажења у мишљењу и односу према добротворном раду и очувању српске заједнице. Ви припадате генерацији која је још у Старој Цркви на Хејстингсу увијек и новчано помагала своју Цркву али и доприносила добротворним радом у разним облицима. Данас старија генерација је уморна и нејака а млађе генерације немају такав став. Млађи људи углавном желе да помогну финансијски али избегавају добротворни рад због притисака који на њих, како кажу, врше старији чланови. Шта ви мислите о овоме и да ли има неки начин да се ово превазиђе и да се млади више почну укључивати у добротворни рад који је неопходан за очување црквено-народних заједница.

ВОЈИСЛАВ: Што се тиче овог питања, сестро Љиљана, не треба се чудити. Кад смо ишли још 2001. г. На Епархијску Скупштину у Чикаго, тад смо још припадали Новограчаничкој Епархији. Чудили смо се какве све проблеме друге парохије имају. Тад је мислим Новограчаничка Епархија имала 55 парохија. Неке парохије су бројале само три члана. И тад је била још већа подјела између младих и старијих. Мислим да је то данас мање изражено. Конкретно код нас је више него добро. Увијек ће бити чланова који су непопустљиви. А на жалост то су обично старији. А са смиренешћу и лијепом ријечју, све се преброди. Ја сваког нашег старијег члана добро познајем, и не мислим да су толико тешки. Вјероватно ће за 10-20-так година и нама да пребацују да је тешко са нама радити. Ипак је мудрост у њима, са вишедеценијским радом и трудом су доказали да су достојни чланови, и свакако их треба послушати. Сваки проблем који се код нас појави је и за очекивати. Ради се много и хвала Богу и види се напредак. Ја лично бих се сетро Љиљана захвалио вама на великом пожртвовању који улажете у нашој парохији. Пошто сте ви много религиозни, ви знате да Бог све види и сваком човјеку ће бити дано по његовим дјелима. Нека Вас Бог чува и нашу Богом благословену парохију.

БЕЛИ АНЂЕО: Захвални смо брату Војиславу на овим искреним и вриједним одговорима. Овом приликом желимо да се захвалимо и Војиславу и свим нашим дивним члановима који још од времена из Старе Цркве на Хејстингсу неуморно помажу нашу Цркву и позивамо све младе да крену њиховим стопама пожртваности и љубави.

ВЕРОНАУКА ЗА МЛАДЕ

Зашто палимо свеће?

Свеће палимо у храмовима у спомен светитеља и угодника Божјих и иштемо њихово молитвено посредовање, за нас и наше ближње, пред Престолом Божјим. Бог је напре створио светлост, и свећа нас подсећа на Творца и на светлост Христове истине о животу вечном. Свећом нас Христова светлост осветљава.

Свеће палимо у храмовима и за себе и за своје ближње, живе и упокојене, и са молитвом Богу за здравље и спасење нас, наших живих укућана, сродника, пријатеља, итд. Свећа је приношење жртве Богу. Прекрстимо се: У име Оца и Сина и Светога Духа. Амин. Пољубимо свећицу као израз љубави и наменимо за здравље душе и тела и напредак живих и поменемо име. Господ види нашу љубав.

Такође, свеће палимо за упокојење душâ драгих нам упокојених. Притом, треба да водимо рачуна да паљењем свећа не реметимо ток богослужења, да не одвраћамо пажњу других и самих себе од садржаја и тока богослужења. Најбоље је да у храм дођемо пре почетка богослужења да бисмо упалили свеће, молитвено се сетили оних за које свеће прислужујемо, а потом активно, неометани и не ометајући друге, учествовали у богослужењу.

Свеће и кандила палимо и у својим домовима, о крсној слави, о празницима, у току вршења молитвеног правила. Славска свећа углавном би требало да буде већа и код нас постоји пракса украшавања славске свеће. Палимо их приликом упокојења наших ближњих, као и на гробовима наших упокојених сродника, пријатеља, познаника.

Поред славске свеће такође палимо свећицу која се ставља у славско жито за покој душа свих наших предака који су славили славу пре нас. Свећица се такође ставља и у кољиво када се прави парастос или помен за покој душе.

Осим што су симболи вечне божанске светлости, свеће и кандила су и наша жртва на благоугодни мирис Господу, па треба настојати да они буду од природног материјала (свеће од чистог пчелињег воска, а кандила са природним маслиновим уљем). Свеће је пожељно палити сваку појединачно за свако име.

ХРИСТОВО ПИСМО

ИСУС ХРИСТОС СИН БОЖИЈИ КАЖЕ:

1. Верујте у оно што вас учи света српска православна црква!

2. Недељом не радите. Тај дан посветите у част и славу Мојем васкрсењу, Бог вам је дао да радите шест дана и послао вам је ДУХА СВЕТОГА да би чинили добро, јер знате да је велико зло међу вама.

3. Добијаћете казне на земљи: глад, буре, земљотресе, ратове и пометње, удариће цар на цара, кнез на кнеза, град на град, сусед на суседа и нећете имати куда да се сакријете. Дат ће вам се да видите знаке на небесима и гледаћете их у току неколико дана. Дат ће вам се грмљавина и севање земља ће се трести и местимично напукнути и од тога зла половина човечанства погинуће.

4. Поштујте и пазите дан ДУХА СВЕТОГА. Ако то не будете чинили напрасно ћете умрети. Одвратићу Своје Лице од земље. Послаћу вам црне створове који ће вас спалити. Престаните да чините зла. Када се не би моја Мајка молила за вас ви бисте одавно погинули. Поштујте оца и мајку своју.

5. Ко не верује овом писму неће добити благословење, и биће далеко од БОЖИЈЕГ ПРЕСТОЛА. Ако будете давали да се чита и шири ово писмо покрићете много својих грехова. Ако сачувате ову БОЖИЈУ милост тада нећете умрети без исповести и Светог причешћа, који примају они који се пресељавају са ове земље. Када будете испуњавали БОЖИЈЕ Заповести не заборављајте сиромаше, никога не вређајте, грехе своје исповедајте.

ОБЈАШЊЕЊЕ:

Ово писмо З.У.Е.К.Ч.У. је написано руком Господа ИСУСА ХРИСТА и дато је било Светом Апостолу Петру, да га даје редом. Слова означавају пет рана Господа ИСУСА ХРИСТА. Када су Свети Јован Златоусти и Свети Григорије Богослов били заједно и седели на једном месту, јавио им се Свети Апостол Петар, дао им је ово писмо и рекао: Узмите ово писмо које је оставио Господ ИСУС ХРИСТОС и читајте га редом да га који верују у БОГА и Хришћани су, без разлике на народност, свакодневно носе уз себе и читају са вером и ниодчега да не страхују, БОГ ће их у свему штитити. Било да су у окршају, од ватре, од воде, на суду и разних других опасности. Они који га носе са собом и имају веру у њ БОГ ће бити са њима на сваком месту. Ово писмо ширите међу верницима а највише остављајте у ГОСПОДЊИМ Храмовима. Ово писмо је било ширено по свим црквама по Малој Азији, Грчкој, Бугарској и Русији. У Бугарској је било скоро изгубљено. Остало је само да се чува у Руским Црквама и Девичанском манастиру. Ово писмо поново ниче у Бугарској, њега је донело једно избегло лице из армије генерала Врангела, по имену А.Аг. тај руски војник је имао тетку у једном од руских манастира. Даје му га да га стално носи да би га ГОСПОД БОГ чувао од сваке ратне опасности. И заиста у највећим опасностима, у многим окршајима и у бекству, када је његова армија била разбијена од стране бољшевика он остаје потпуно здрав и неповређен.

Једно писмо пронађено у Кијеву, у пећини, иза иконе СВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ, описивало је следећи случај.

Један гроф је имао неког радника који му је тешко скривио и зарадио најтежу казну смрт. Када је целат покушао да му одсече главу, сабља није хтела да дејствује. Гроф је позвао осуђеника и питао га : Шта је то? Шта се то са тобом збива? Осуђеник тада извади писмо које је носио са собом и да га грофу. Када је гроф прочитао писмо наредио је одмах да се преписује и свако да га носи са собом. У овом писму је још речено: ко га буде носио са собом метак га неће повредити, ни гром, ни ватра, ни вода, ни звер, ни разбојник . АМИН.

СВАКО ДА ПАМТИ: ВЕРА БЕЗ ДЕЛА ЈЕ МРТВА.

ЗАТО ОНАЈ КОЈИ ВЕРУЈЕ ТРЕБА ДА ИСПУНИ РЕЧИ КОЈЕ ЈЕ РЕКАО ГОСПОД НА ПОЧЕТКУ ОВОГ ПИСМА. АМИН.

ПОБЕДНА ПЕСМА

Ево Господа с` Војскама иде
душмани наши нек` се застиде!

Нек` се застиде, нек` се покају
гле `Војске Неба како блистају!
Како блистају, како се `оре слежу
с` пред њима високе горе.

Високе горе и горди цари
гле` иде Господ да се зацари.
Серафими напред па Херувими
сва земља гори сав свет се дими!

Сав свет се дими тешко се дише,
радост и ужас ко да опише?!
Ко да опише чудо чудеса
кад земљу грешну стегну Небеса!?

Стегну Небеса својом близином,
тад` земља плоду слична је
гњилом!

Војске за Војском из Неба ничу,
Ангели трубе, праведни кличу!

Праведни кличу: „Ево Господа!“,
нека ишчезну земља и вода!
Земља и вода нашто нам` више?
Гле` сад се збива што Писмо
пише!

Што Писмо пише све се догађа,
ново се Небо и Земља рађа!
Ево Господа, устајте људи,
ево Га иде свету да суди!

Свету да суди, стадо да лучи,
од стопа свемир тутњи и хучи!
Тутњи и хучи земља и небо
шта ће нам сада злато и сребро?

Злато и сребро нека почине,
а Ти нам блистај Божији Сине!

Св. Владика Николај

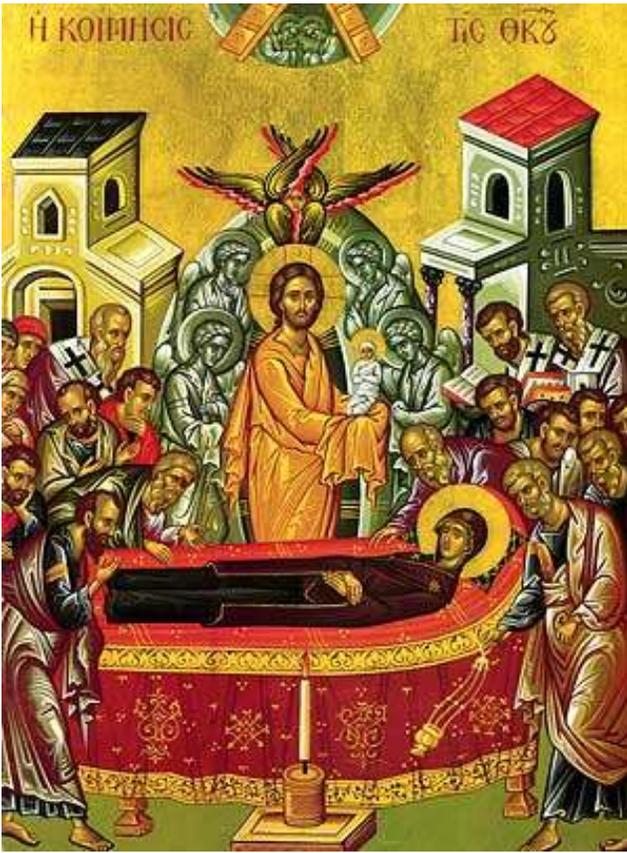

Српска Православна Црква
Светога Арханђела Михаила
7837 Canada Way, Burnaby, B.C., V3N 3K8

свештеник: о.Малиша Миловановић
604-715-1908

Председник Ц.Ш.О. Петар Атанацковић
604-345-7447

<https://www.starhangelmihailo.com>

THE DORMITION [THE FALLING ASLEEP - THE ASSUMPTION] OF THE MOST-HOLY BIRTH-GIVER OF GOD

The Lord Who, on Mt. Sinai, commanded by His Fifth Commandment: "Honor your father and your mother" (Exodus 20:12), showed by His own example how one should respect one's parent.

Hanging on the Cross in agony, He remembered His mother and indicating to the Apostle John, said to her: "Woman behold your son" (St. John 19:26). After that, He said to John: "Behold your mother" (St. John 19:27). And so providing for His mother, He breathed His last.

John had a home on Zion in Jerusalem in which the Theotokos settled and remained there to live out the end of her days on earth. By her prayers, gentle counsels, meekness and patience, she greatly assisted the apostles of her Son. Primarily, she spent her entire time in Jerusalem often visiting those places which reminded her of the great events and of the great works of her Son. She especially visited Golgotha,

Bethlehem and the Mount of Olives.

Of her distant journeys, her visit to St. Ignatius the Theophorus [God-bearer] in Antioch is mentioned, as well as her visit to Lazarus (whom our Lord resurrected on the fourth day), the Bishop of Cyprus, her visit to the Holy Mountain [Athos] which she blessed and her stay in Ephesus with St. John the Evangelist [The Theologian] during the time of the great persecution of Christians in Jerusalem. In her old age, she often prayed to the Lord and her God on the Mount of Olives, the site of His Ascension, that He take her from this world as soon as possible. On one occasion, the Archangel Gabriel appeared to her and revealed to her that within three days she will find repose. The angel gave her a palm-branch to be carried at the time of her funeral procession.

She returned to her home with great joy, desiring in her heart once more to see in this life, all of the apostles of Christ. The Lord fulfilled her wish and all of the apostles, borne by angels in the clouds, gathered at the same time at the home of John on Zion. With great rejoicing, she saw the holy apostles, encouraged them, counseled them and comforted them. Following that, she peacefully gave up her soul to God without any pain or physical illness.

The apostles took the coffin with her body from which an aromatic fragrance emitted and, in the company of many Christians, bore it to the Garden of Gethsemane to the sepulchre of [her parents], Saints Joachim and Anna. By God's Providence, they were concealed from the evil Jews by a cloud. Anthony, a Jewish priest, grabbed the coffin with his hands with the intention of overturning it but, at that moment, an angel of God severed both his hands. He then cried out to the apostles for help and was healed since declaring his faith in the Lord Jesus Christ. The Apostle Thomas was absent, again according to God's Providence, in order that a new and all-glorious mystery of the Holy Theotokos would again be revealed.

On the third day, Thomas arrived and desired to venerate [kiss] the body of the Holy All-pure one. But when the apostles opened the sepulchre, they found only the winding sheet and the body was not in the tomb. That evening, the Theotokos appeared to the apostles surrounded by a myriad of angels and said to them: "Rejoice, I will be with you always". It is not exactly known how old the Theotokos was at the time of her Falling Asleep but the overwhelming opinion is that she was over sixty years of age.

LETTER OF CHRIST

JESUS CHRIST THE SON OF GOD SAYS:

1. Believe in what the holy Serbian Orthodox Church teaches you!
2. On Sundays you do not work. Dedicate that day in honor and glory to My resurrection, God gave you to work six days and He sent you the HOLY SPIRIT to do good, because you know that great evil is among you.
3. You will receive penalties on earth: hunger, barrel, earthquakes, wars and confusion, the king will strike against the king, the prince on the prince, city on the city, neighbor on the neighbor and you will have nowhere to hide. You will be given to see signs in the heavens and you will watch them in a few days. Thunder and lightning will be given to you, the earth will shake and crack in place, and from that evil half of humanity will die.
4. Respect and watch the day of the HOLY SPIRIT. If you don't do this you will die suddenly. I will deter my face from the ground. I will send you black things that will burn you. Stop doing evil. If my Mother wouldn't pray for you you would die long ago. Respect your father and your mother.
5. Whoever does not believe this scripture will not receive blessing, and will be far from GOD'S throne. If you give to read and spread this letter you will cover a lot of your sins. If you preserve this GOD'S grace then you will not die without confession and Holy Communion, received by those who are moving from this earth. When you fulfill GOD'S Commandments, do not forget the poor, do not insult anyone, confess your sins.

EXPLANATION

This letter Z.U.E.K.C.U. was written by the hand of Lord JESUS CHRIST and was given to the Holy Apostle Peter, to give it in a row. The letters signify the five wounds of the Lord JESUS CHRIST. When St. John Chrysostom and Saint Gregory the Theologian were together and sat in one place, the Holy Apostle Peter appeared to them, he gave them this letter and said: Take this letter left by the Lord JESUS CHRIST and read it in a row so that those who believe in him GOD and Christians are, without distinction to nationality, they carry by their side daily and read with faith and not to be afraid of anything, GOD will protect them in everything. Whether they are in a fight, from fire, from water, in court and various other dangers. Those who carry it with them and have faith in him GOD will be with them in every place. Spread this letter among the believers and leave the most in the Lord's temples. This letter was spread throughout all churches in Asia Minor, Greece, Bulgaria and Russia. In Bulgaria it was almost lost. All that remains is to be kept in Russian churches and the Virgin Monastery. This letter sprouts again in Bulgaria, it was brought by one refugee person from General Vrangel's army, named A. Ag. Ag. That Russian soldier had an aunt in one of the Russian monasteries. He gives it to him to carry it constantly so that the LORD would keep him safe from every danger of war. And indeed in the greatest danger, in many skirmishes and on the run, when his army was shattered by the Bolsheviks he remains completely healthy and unharmed. One letter found in Kiev, in a cave, behind the icon of the HOLY MOTHER OF GOD, described the following case.

One count had some worker who had a hard time hiding him and earned the most severe death penalty. When the executioner tried to cut off his head, the saber would not act. The count called the convict and asked him: What is it? What's going on with you? The convict then takes out the letter he carried with him and gives it to the count. When the count read the letter he immediately ordered it to be prescribed and everyone to carry it with them. In this letter it is still said: whoever carries it with him a bullet will not hurt him, neither thunder, nor fire, nor water, nor beast, nor thug. AMEN. EVERYONE SHOULD REMEMBER: FAITH WITHOUT ACTS IS DEAD! BECAUSE HE WHO BELIEVES SHOULD FULFILL THE WORDS THAT THE LORD SAID AT THE BEGINNING OF THIS LETTER! AMEN.

Trust in the Lord

Love the Lord

I IMPLORE and exhort you, my beloved fathers, brethren, and children, in the following: Love the Lord with all thy soul and all thy heart. Be righteous and just, submissive, with bowed head and your mind turned towards heaven. Have contrition towards God and men. Be a consoler of the sorrowful, patient in trials, and not given to irritation, bountiful, merciful, a feeder of the poor, receiver of strangers, sorrowful for the sake of sins, joyful in God, hungry and thirsty, meek, patient, not a lover of glory, not a lover of gold, a lover of your neighbor, not hypocritical, not proud, a lover of labor for the sake of God, silent, pleasant in replies, fervent in fasting, in frequent prayers, vigils, and psalm-singing, sensible. Do not judge any man, but condemn yourself. And for this you will be the child of the Gospel, the son of the Resurrection, the inheritor of life in Christ Jesus our Lord. To Him may there be honor and power and worship, with the Father and the Most Holy Spirit, both now and ever and unto the ages of ages. Amen.

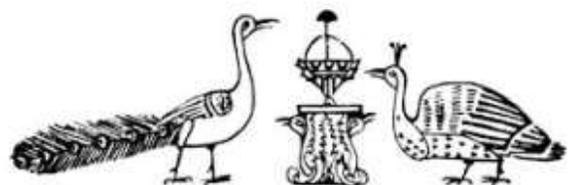
St. Paisius

A person can become a saint anywhere. He can become a saint in Omonia Square [in Athens, synonymous with vice and corruption], if he wants. At your work, whatever it may be, you can become saints – through meekness, patience and love. Make a new start every day, with new resolution, with enthusiasm and love, prayer and silence – not with anxiety so that you get a pain in the chest. If it happens, for example, that you are given tasks to do that fall outside the remit of your duties it is not right for you to protest and become irritated and complain. Such vexations do you harm. Look on all things as opportunities to be sanctified. (p. 143-144)

Distress shows that we are not entrusting our life to Christ. (p. 145) All the unpleasant things which are within your soul and cause you anxiety can become occasions for the glorification of God and cease to torment you. Have trust in God. Then you will forget your worries and become His instruments.

Life in Paradise and don't let your evil self know and envy it...Do not strike at the evil directly, but, disdaining the passion, turn with love to God. Occupy yourself with singing hymns, the triumphant hymns of the saints and martyrs and the Psalms of David. Study Holy Scripture and the Church Fathers. In this way your soul will be softened, sanctified and assimilated to God. (p. 123)

St. Porfirios

Prayer to Most Holy Theotokos

Waves of passion disturb my spirit, great sadness and anguish have overwhelmed my soul. Embalm my soul with Thy Son's peace, O Most Holy One, and by His Grace drive away every doubt and despair. Calm the storm of my sins that, like a fiery worm, burn me, and quench its flame. Fill my heart with joy, O Most Pure One, and disperse the fog of my iniquities before me, for it confuses me. Illumine me with the light of Thy Son. Helpless is my soul, and everything is cumbersome, even prayer. Here I am, cold as a stone, my lips whispering prayers, while my heart remains immovable, for it is smothered in anguish. Melt the ice which envelops my soul and warm my heart with Thy love.

I rely not on human protection, but fall down before Thee, O Most Pure Sovereign Mother of God; reject me not, but hearken unto the prayer of Thy servant. Sadness has overcome me; I can endure the demonic attack no more. I have no protection; there is no shelter for this

poor man, and in this battle I am ever being wounded. I have no consolation, but in Thee, O Holy Sovereign. O Hope and Protection of all who believe, reject not my prayer. Amen. O Most Holy Mother of Christ, Most Pure, Most Blessed Theotokos, satan is pounding at me like the waves of the sea against a ship, pursuing me by day and tormenting me at night. I have no peace; turbulent is my soul, my spirit trembles. Hearken, O Most Holy One and help me. Intercede before the dear Lord that He may have mercy on me and forgive the sins I have committed. O Most Holy Mother of Jesus, Thy grace is great, and the mightiest opponent to the powers of hades. Thou art able to save even the greatest of sinners who, having been cast into the depths of hell by unclean powers, should call upon Thee. So too, save me, for lo, satan will have me stumble and will destroy my faith, but I trust in the Lord. I magnify Thee, Who art more holy than the Cherubim and the Seraphim.

St. Nikolay Serbian of Zicha and Ohrid

Serbian Kids Camp - St. Michael Archangel Church

Like everyone else around the world, this pandemic has affected us greatly. Many have been out of jobs and kids from all ages miss social interaction. After the government approved phase 2 to move forward with this pandemic, we decided to give these kids the opportunity to learn more about their religion, play with other kids and develop social skills.

The kids that attended our camp were amazing. We had ages 4-14 and every kid was eager to learn more. Kids were able to learn how to plant bean sprouts and watch the sprouts grow over the week. Their fascination for growing plants was amazing to watch. They suddenly felt responsibility in maintaining and keeping their plants alive.

They learned about Orthodox and Serbian heroes as well as the history of Serbia. Hands were being raised one by one as their curiosity sparked and questions arose. The kids were proud to say they were Serbian especially after learning about their cultures' history.

By the end of the day, kids would run to their parents and tell them everything they learned.

Day by day kids came in with smiles on their faces and ready to do what it takes. Although everyone got along we stumbled into a few bumps in the road. As a team of volunteers we took the time to collectively think of the best solution to dilute the problem.

We also had an awesome group of volunteers. There were 10 volunteers and 30 kids in total. Each volunteer was in charge of the same group of kids the entire week. After the first day the kids started to get comfortable with their volunteers and began to feel safe around us.

I saw this camp as an amazing learning experience not only for myself but for the kids and volunteers as well. We got to interact with every kid and adapt to their different personalities. Some were more shy and others were very outgoing. After watching the kids huddle up into their own cliques we would mix up the groups. Most kids did better when interacting with the groups we put them in because they got to experience other personalities that may have not been similar to their own.

As for the lunches and breaks the kids had. Kids were welcome to bring in their own lunch and snack. On the first day we served the kids ice cream and popcorn as a snack. The second day kids brought in their own snacks but we made them mini size pizza's. That pattern was alternating throughout the week. On the last day we made the kids crepes and also celebrated a birthday for one of the kids.

Overall this camp was very successful and we will happily be having another week of the camp in August. Kids ages 4-14 are welcome and we would love to see some more familiar faces. The volunteers will be just as awesome if not better.

Daria Rikert,
Camp Volunteer

Always be with Christ

- ◆ Pray how you can, not the way you want;
- ◆ Take the prayer rule that is your own way, but keep it disciplined;
- ◆ Say the Lord's Prayer several times a day;
- ◆ When your mind is not busy repeat a short prayer
- ◆ While you pray make gifts;
- ◆ Eat healthy food moderately;
- ◆ He holds the posts prescribed by the Church;
- ◆ Spend some time in silence every day;
- ◆ Do some good deed secretly;
- ◆ Go to the Liturgy regularly;
- ◆ Confess regularly and take communion;
- ◆ Don't deal with negative thoughts and feelings, cut them off;
- ◆ Reveal your thoughts and feelings to the priest regularly;
- ◆ Read the Holy Scriptures regularly;
- ◆ Read good books, slowly and a bit;
- ◆ Cherish the community with the saints;
- ◆ Be an ordinary person;
- ◆ Be kind to everyone;
- ◆ Maintain cleanliness and order in your home;
- ◆ Have a healthy, useful hobby;
- ◆ Regularly for bodily exercises;
- ◆ Live every day, even part of the day, separately;
- ◆ Be completely honest, primarily with yourself;
- ◆ Be faithful in little one;
- ◆ Finish the job, then forget about him;
- ◆ Hardest and most painful things do first;
- ◆ Face the reality;
- ◆ Be thankful in everything;
- ◆ Be cheerful;
- ◆ Be simple, hidden, quiet and small;
- ◆ Never draw attention to yourself;
- ◆ Listen when people tell you;
- ◆ Be awake and careful;
- ◆ Think and speak about things no more than necessary;
- ◆ Speak simple, clear, decisive and direct;
- ◆ Run away from fantasy, analysis and trying to figure things out;
- ◆ Run away from bodily, prodigal things at the first occurrence;
- ◆ Don't complain, don't grumble, don't mutter, don't moan;
- ◆ Don't compare yourself to others;
- ◆ Don't seek and expect neither pity nor praise
- ◆ Don't judge anyone for nothing;
- ◆ Don't try to convince people;
- ◆ Do not defend yourself and do not justify;
- ◆ Let only your relationship with God define you;
- ◆ Accept criticism with gratitude, but examine it carefully;
- ◆ Give advice only if someone asks for it, or if it's your duty;
- ◆ Don't do something for someone else, if he himself can and should do it;
- ◆ Determine the daily schedule of activities, avoiding mood;
- ◆ Be merciful to others and yourself;
- ◆ Don't expect anything but to be fiercely tempted until your last breath;
- ◆ Focus only on God and the light, not on sin and darkness;
- ◆ Patiently and peacefully endure your flaws and sins, because you know that God's mercy is greater than your naughty;
- ◆ When you fall immediately get up and start over
- ◆ Ask for help, when you need it, without fear or shame;

By proto-singelios Serafim (Petkovic)

20 добрих савета за смирење

Заборавили су те – ништа страшно, не жали!
Неправично увредили – заборави!
Презиру те – радуј се!
Окривљују те – не правдај се!
Исмевају те – не оговарај!
Грде те – ћути и моли се!
Не дају ти ни реч да кажеш, ућуткују те – не тугуј!
Вређају те – не расправљај се!
Деца твоја пребацују своје обавезе на тебе, рођаци, ближњи твоји чине исто то – не протестуј!
Вичу на тебе – чувај мир!
Краду твоје, на твоје очи – претварај се да не видиш!
Смеју ти се – буди дуготрпељив!
Твоја деца не слушају твоје савете – приклони колена твоја и моли се!
Раздраженост међу супружницима, ти си крив, и опет ти – а не други!
Крив си – тражи опроштај!
Ниси крив – опет тражи опроштај!
Здрав си – слави Господа!
Болестан си, имаш рак, мучиш се, страдаш болујеш – слави Господа!
Незапосленост, сиромашност у дому твојем – пости, храбри се, моли се!
Моли се за све и свја. Много се моли.
Пост и молитва. Јер само се постом и молитвом овај род изгони!

Јер ако се будемо браћо моја држали ових савета, пре свих ја, онда ћемо, будите уверени,
бити спасени.

Архимандрит Стефанос Анагностопулоус

20 Good Advices for Calmness

People have forgotten about you – **nothing terrible, do not complain!**
They blamed you for no reason – **forget it!**
They despise you – **rejoice!**
They blame you – **do not justify yourself!**
They laugh at you – **do not gossip!**
They admonish you – **be silent and pray!**
They do not allow you to say a word, they hush you – **do not grieve!**
They insult you – **do not argue!**
Your children, your family give their duties for you to do – **do not protest!**
They shout at you – **preserve your peace!**
They steel right in front of your eyes – **pretend you do not see that!**
They laugh at you – **be patient!**
Your children do not want to listen to you – **bend your knees and pray!**
You are guilty – **ask for forgiveness!**
You are not guilty – **ask for forgiveness!**
You are healthy – **glorify God!**
You are ill, you have cancer, you suffer in pain – **glorify God!**
Unemployment and poverty at your home – **fast, be brave, pray!**
Pray for everything and everyone. Pray a lot. Prayer and fasting are the only way to get rid of temptation!

If we dear brothers and sisters follow these recommendations, particularly if I do, we will surely be saved.

Archmandrite Stefanos Anagnostopoulous

